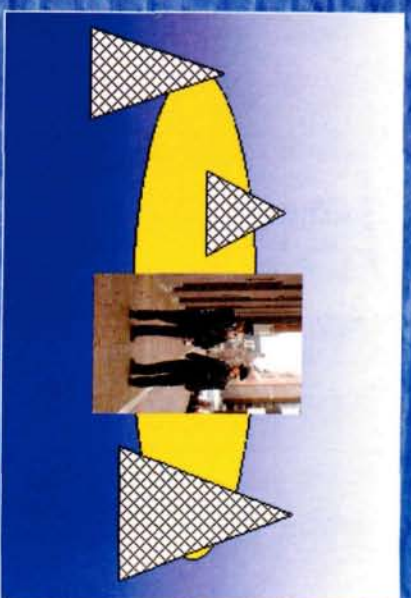

Q7n

ALGEMEEN POLITIEBLAD

QuikTrak:
een revolutionair
volgsysteem

20 jaar
Opsporing
Verzocht

02199

QuikTrak

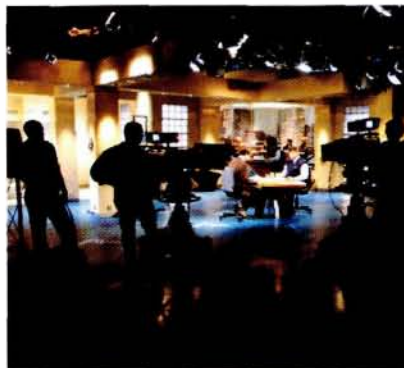
4 Politie Groningen neemt een revolutionair volgsysteem in gebruik. Niet alleen om de eigen surveillanceauto's te volgen maar ook de agenten te voet.

Publiek-private samenwerking

6 Bij uitgeverij Kerckebosch verscheen een 10-stapplan ter verbetering van de publiek-private samenwerking.

Houding en persoonlijkheid

11 Bureau Zoetermeer pioniert met een twee weken durende cursus over de kracht van houding en persoonlijkheid. "De eerste week zijn ze in je hersenen aan het wroeten, daarna vallen de puzzelstukjes in elkaar", blikt een cursist terug.

20 jaar Opsporing Verzocht

14 Opsporing Verzocht bestaat 20 jaar. Het heeft zich in die periode ontwikkeld tot uiterst succesvol opsporingsmiddel. De kijkcijfers zijn hoog. De oplossingspercentages ook.

Leergang milieu

16 Het PIVM heeft twee nieuwe leergangen in ontwikkeling voor milieuspecialisten. Het domein milieu is klaar voor een kwaliteitsslag.

Euregionale politiebureau

18 Terwijl de Europese Unie wordt uitgebreid neemt de politieke belangstelling voor meer veiligheid langs de binnengrenze van Europa toe. Euroregionale Kommissariaten, politiebureaus langs de grens, als antwoord op het veiligheidsvacuüm.

Huisstijl

21 Door gebrek aan duidelijke richtlijnen over de toepassing van de huisstijl politie is een wildgroei ontstaan. Dat gaat veranderen.

Kort

- Tien punten voor een veiliger Rotterdam
- Hardere aanpak illegale vuurwapenhandel
- Bezit van illegale vuurwapens onder criminelen is gangbaar
- Hein Roethofprijs
- Maximumsnelheid

Rubrieken

- 7** GASTCOLUMN *Peter van Heemst*
- 22** DAADWERKELIJKE HANDHAVING, BRIEVEN
- 23** VAKTECHNISCHE VRAGEN
- 24** AGENDA
- 31** STRIP EN KALENDER

Onnodig geweld

Ingevolge artikel 41 Wetboek van strafrecht mag een ieder zich verdedigen tegen ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed. Artikel 53 Wetboek van strafvordering bepaalt vervolgens dat in geval van ontdekking op heterdaad ieder bevoegd is de verdachte aan te houden.

In zijn algemeenheid kan worden gesteld dat waar dit in een gegeven situatie nodig is als er een strafbaar feit wordt gepleegd tegen een ander of tegen een persoon zelf, het gerechtvaardigd is om enig geweld toe te passen teneinde aan die situatie een eind te maken.

Wat nodig is in een bepaalde situatie zal doorgaans, voor wie er mee wordt geconfronteerd, geheel duidelijk zijn. Het gebruik van 'onnodig geweld' is echter niet toegestaan. In de praktijk betrachten zowel politiemensen als officieren van justitie een zekere coulance richting burgers die het initiatief hebben genomen tot een aanhouding. Want het is begrijpelijk dat bij een schermutseling of een enerverende achtervolging degene die de aanhouding verricht meer fysieke dwang gebruikt dan in normale omstandigheden. Het mag echter niet zo zijn dat een verdachte die zich niet of niet meer verzet wordt geschopt en geslagen. De fysieke dwang moet ophouden zodra een verdachte zich overgeeft of weerloos is.

HET BOVENSTAANDE is ontleend aan de antwoorden van minister van Justitie Piet Hein Donner op Kamervragen naar aanleiding van het besluit van het parket in Amsterdam twee medewerkers van een Amsterdamse supermarkt die een man, die een greep in de kassa zou hebben gedaan, in de kraag hebben gepakt. Daarover is veel commotie ontstaan. Moesten die supermarktmedewerkers niet veel eerder als helden worden gezien? Zelfs prins Bernhard bleek zich over de zaak flink te hebben opgewonden. Graag noteerde een landelijk ochtendblad uit zijn mond dat hij het besluit van het OM schandalig vond. Mocht het tot een veroordeling tot geldboetes komen dan zou hij voor het tweetal zijn beurs trekken.

Tot zover van de prins geen kwaad. Maar had hij ook zo gereageerd als hij de feiten had gekend? Waarschijnlijk niet, mogen we hopen. Uit de antwoorden van minister Donner blijkt dat het OM op grond van tot dusver afgelegde verklaringen van direct betrokkenen en een aantal getuigen (omstanders) het tweetal vervolgt wegens primair het plegen van openlijk geweld in vereniging, subsidiair mishandeling in vereniging.

De strafrechtelijke beoordeling daarvan is voorbehouden aan de onafhankelijke rechter en dient niet te verlopen via de media in een publiek debat. ■

Tien punten voor een veiliger Rotterdam

Rotterdam lijkt zo snel mogelijk af te willen komen van het predikaat 'onveiligste stad' van Nederland - een titel het verkreeg in de 'AD-Misdaadmeter'. In dat streven doet burgemeester Ivo Opstelten een beroep op het kabinet en de Tweede Kamer. Die moeten meehelpen om '10 punten voor een veilige stad' te kunnen realiseren. Die tien punten verwoordt de burgemeester in een brief die hij namens gemeente, openbaar ministerie en politie heeft verstuurd.

Allereerst moet de privacywetgeving op de helling. Voor de aanpak van overlastgevende verslaafden moeten justitie, politie en zorginstellingen makkelijker dan nu gegevens kunnen uitwisselen. Voor goede huisvesting, materieel en ICT moet, zo schrijft Opstelten, de BVE-normvergoeding omhoog. Verder vraagt de korpsbeheerder om meer capaciteit: de aan Rotterdam toebedeelde uitbreiding van politiepersoneel dient tenminste verdubbeld te worden; de uitbreiding van openbaar ministerie en het aantal rechters moet gelijke tred houden met die van de politie; en het steeds grotere probleem van het cellentekort moet worden opgelost, desnoods via een gevangenisboot. Om het succesvolle project Strafrechtelijke opvang verslaafden (SOV) ook na 2003 te kunnen voortzetten, wil Opstelten dat het ministerie van Justitie haar aandeel in de kosten blijft betalen.

Verder moet nieuwe wetgeving het mogelijk maken dat overlastgevende verslaafden zich niet meer kunnen onttrekken aan hulpprogramma's. Omdat het experiment met het op medisch voorschrift verstrekken van heroïne aan zwaar verslaafde, 'therapieresistente' gebruikers succesvol blijkt, moet de Tweede Kamer dit experiment voortzetten en uitbreiden, schrijft Opstelten. Ook nu het kabinet demissionair is. Opstelten wil af van de rijksbezuinigingen op Melkert-banen: 90 veiligheidsassistenten; 225 mensen in de sector Toezicht en Veiligheid; en 135 schoonmakers bij de ROTEB. Ten slotte wil Opstelten het vreemdelingentoezicht verscherpen. Overlastgevende, criminele vreemdelingen moeten van de straat kunnen worden gehaald en uitgezet. Daartoe moet het wettelijk mogelijk worden om niet-meewerkende documentlozen te kunnen blijven vastzetten, zeker als het gaat om "criminele overlastverorzakende vreemdelingen". ■

QuikTrak

Politiekorps kiest voor revolutionair volgsysteem

Fred Kruyer

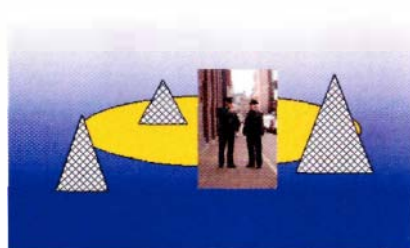
Regiopolitie Groningen neemt binnenkort een nieuw volgsysteem in gebruik. Het is niet alleen geschikt om politievoertuigen te volgen maar ook individuele agenten. Het volgsysteem maakt geen gebruik van het GPS-satellietsysteem en is evengoed zeer nauwkeurig. QuikTrak blijft werken op plaatsen waar GPS het nog wel eens laat afweten en is bovendien handzaam. Het systeem is ook voor particulieren te koop.

Politiekorpsen zoeken al lang naar mogelijkheden om met een druk op de knop de positie politiemensen zichtbaar te maken of ze nu te voet, op de fiets of in de auto surveilleren, zeker vanuit het oogpunt van persoonlijke veiligheid. Ook is behoefte aan verbeterde volgtechnieken in de strijd tegen georganiseerde criminaliteit. Zeker observatieteams hebben belang bij een coördinator die precies kan zien waar zijn 'volgers' zich bevinden. Vanuit die behoefte vond een Groningse onderzoeker een aantal jaren geleden op internet het Australische bedrijf QuikTrak. De plaatsbepalingstechnologie van QuikTrak maakt geen gebruik van het Global Positioning Satellitennavigatiesysteem (GPS). Commissaris Erik van Zuidam, lid van de Groningse korpsleiding, licht de keuze voor QuikTrak toe. "GPS wordt door een aantal Nederlandse politiekorpsen gebruikt in Autovoertuig- en locatiesystemen (Avls) waarmee de surveillanceauto's gevolgd kunnen worden. Toch heeft het gebruik van GPS nadelen. Met Avls kun je via de satelliet wel je eigen positie vaststellen maar je kunt die niet via dezelfde satelliet aan de meldkamer doorgeven. Dat moet weer apart via een apart netwerk. En daar heb je weer een apart kastje voor nodig. In de surveillanceauto is dat wel in te bouwen, maar bij een lopende agent kun je zo iets niet aan de koppel hangen. Voor observatie en volglussen te voet zijn die systemen al helemaal niet geschikt. Bovendien willen GPS-systemen je nog wel eens in de

steek laten in een omgeving met veel gewapend beton, zoals parkeergarages."

Technologie

De technologie van QuikTrak is gebaseerd op een zeer klein 'device' met een chip en een batterijtje. Het zendt een signaal uit dat door verschillende antennes wordt opgevangen. De peiling die op deze wijze tot stand komt kan in de meldkamer op de digitale kaart van ieder willekeurig Geografisch Informatiesysteem (GIS) worden gepresenteerd. Het systeem maakt gebruik van wat technici *spread-*

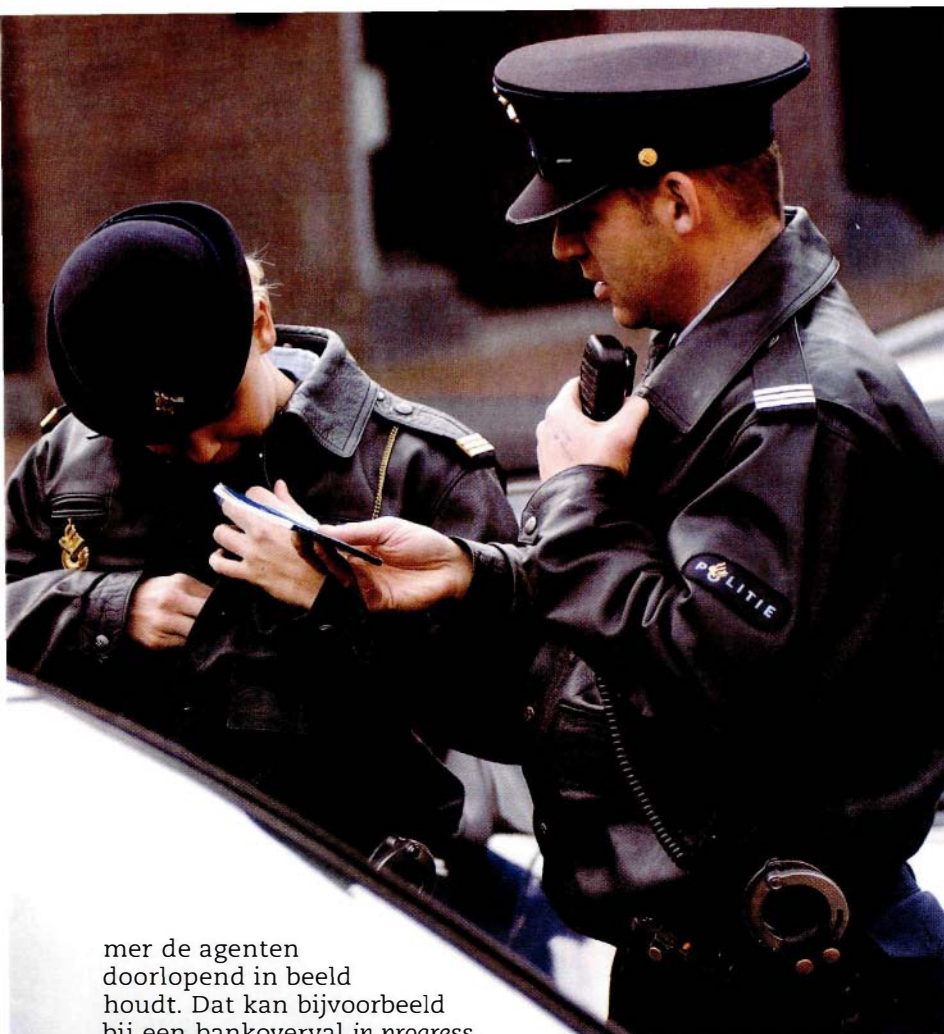

spectrum-techniek noemen. Deze techniek trekt zich weinig aan van zaken als betonnen muren. QuikTrak heeft maar 130 antenneopstellingen nodig om geheel Nederland te bedekken. De antennes kunnen eenvoudig worden bijgeplaatst op bestaande masten van digitale netwerken. De technologie wordt op termijn ook voor particulieren toegankelijk. En dat levert wel de nodige vragen op met betrekking tot veiligheid en privacy. Voor wat de veiligheid betreft van politiemensen stelt Van Zuidam nadrukkelijk dat de bankrover van de toekomst niet op zijn laptop zal kunnen vast-

stellen waar de dichtst bijzijnde politieagent zich bevindt. Het systeem kent een goede beveiliging. De spread-spectrumchips hebben een eigen digitale identiteit. Wie het systeem aankoopt, verkrijgt een aantal kleine devices met een eigen soort simcode. De nieuwe gebruiker sluit vervolgens aan op het netwerk en kan nu zijn eigen devices volgen maar niet die van andere kopers. Volgens Van Zuidam is het systeem *failsafe*. In de testfase zal het systeem evengoed op dit gebied uitvoerig getest worden. Niet alleen een aantal Australische politiekorpsen, waaronder dat van Sydney, maakt gebruik van QuikTrak, ook de Britse geheime dienst heeft het systeem al jaren geleden in gebruik genomen. Zij hebben met QuikTrak gewerkt aan de verkleining van de devices gewerkt.

Privacy

QuikTrak raakt al snel aan de privacy. Dat geldt ook voor politiemensen. Niemand vindt het leuk om op ieder moment van de dag in de gaten te worden gehouden. En met QuikTrak is je positie tot op tien meter nauwkeurig vast te stellen. In Groningen wordt in overleg met de ondernemingsraad een protocol opgesteld waarin de voorwaarden voor gebruik van QuikTrak nauwkeurig zijn omschreven. In de meeste gevallen zal voor de modaliteit worden gekozen waarbij de agent pas op de digitale kaart van de meldkamer verschijnt als hij de noodknop op zijn device indrukt. Er zijn ook gevallen waarbij de meldka-

Foto's Harro Meijnen

Groningse politie: "Het verschil met de al overal in gebruik zijnde Communicators is dat dit nieuwe systeem gebruik maakt van GPRS, 'breedbandtelecommunicatie'. Dat werkt bijna net zo snel als een gewone netlijn." De buurtagenten krijgen een Compac Ipac toestelletje uitgereikt dat veel weg heeft van een palmtopcomputer, met daarbij een mobiele telefoon. Daarnaast dragen ze ieder een eigen security ID bij zich. Dat laatste is een klein apparaat met een display waarop iedere tien seconden een wisselende veiligheidscode is te lezen. Die kan gebruikt worden om via de Ipac een beveiligde verbinding tot stand te brengen met het korpsintranet. Daar kan dan informatie worden verkregen van HKS, BPS, RDW, PAPOS en NSIS/LIST.

De koppeling tussen Ipac en intranet is niet zo eenvoudig. Allereerst maakt de Ipac via de zogenaamde Blue Tooth techniek verbinding met de mobiele telefoon. Die zoekt op zijn beurt ver-

binding met ITO in Driebergen via het netwerk van Vodafone. Vanuit Driebergen wordt via Politie Datanet de laatste link gelegd met het Groningse intranet. Het is nog niet duidelijk of het lang verwachte C2000 netwerk uiteindelijk ook in staat zal zijn dergelijke modaliteiten te leveren. Groningen wacht dat in ieder geval niet af.

Meer informatie over het plaatsbepalingssysteem op www.quiktrak.nl. ■

mer de agenten doorlopend in beeld houdt. Dat kan bijvoorbeeld bij een bankoverval in progress, maar ook bij achtervolgingen of grootschalige inzet bij rampen of rellen waar de meldkamer zelf aan- en afrijroutes wil organiseren. Ook bij ME-optreden biedt QuikTrak ongekeerde mogelijkheden. Niet alleen de linie wordt zo gevisualiseerd maar ook de geïsoleerde collega tussen de voetbalhooligans kan direct worden opgespoord en ontzet. Van Zuidam ziet mogelijkheden om QuikTrak te gebruiken voor elektronisch huisarrest.

Volgens de Groningse politie valt QuikTrak - zoals het er nu uitziet - ruimschoots binnen de privacywetgeving. Toch kunnen er bij de toegankelijkheid van QuikTrak voor particulieren ook vraagtekens worden gesteld. Hoe zit het met de overbezorgde vader die een - in de toekomst ongetwijfeld steeds kleiner wordend - device in de kleding van zijn dochter aanbrengt of met de jaloezige echtgenoot? De wantrouwige werkgever? De stalker? In Mexico wordt QuikTrak nu al door Coca Cola gebruikt om automaten bij te vullen. Als het op vijf na laatste blikje een tui-melaarschakelaar passeert verschijnt er een lichtje op de GIS-

applicatie van de leverancier. En hoe eenvoudig zou QuikTrak niet te gebruiken zijn voor rekeningrijden? QuikTrak gebruikt Nederland als landingsplaats voor het Europese vasteland. In Nederland is de aanvraag voor een deel van de frequentieband gehonoreerd. Verder is die goedkeuring ook geaccordeerd door de Europese Unie. En dat opent de weg voor de andere lidstaten.

Groningen neemt het systeem in de zomer van 2003 in gebruik. Een aantal individuele politiemensen wordt voor deze proef met het device uitgerust. Het is de wens dat dit device ooit zal worden geïntegreerd in de nieuwe digitale portofoons die op den duur de oude analoge zullen gaan vervangen. Het digitale OOV-netwerk van C2000 lijkt niet geschikt voor dit soort plaatsbepalingstechnieken.

Compac Ipac

Ander nieuws is dat de Groningse buurtagenten als eerste in Nederland hun bedrijfsprocesondersteunende systemen mobiel gaan raadplegen. Gjalt Voolstra, professional telematica van de

10 stappen van publiek-private samenwerking

Handreiking voor duidelijke maatregelen

Henk (Rik) Jansen

Bij uitgeverij Kerckebosch is een 10-stappenplan verschenen om de samenwerking tussen de publieke en private sector te verbeteren.

Een van de allereerste gevallen van publiek-private samenwerking die ik mij herinner, was de aanpak van een ernstig probleem in de gemeente Deventer in het midden van de jaren tachtig. De binnenstad werd, vooral in het weekend, geteisterd door uitgaansproblemen zoals vandalisme, vernielingen en geweld. Het was niet leuk meer om in de late avonduren door het centrum te wandelen. Een vooruitstrevend raadslid nam het initiatief tot de oplossing van het probleem. Horecavertegenwoordigers, de ondernemersvereniging, de gemeentelijke reinigingsdienst, het bestuur van de bewoners van de binnenstad en ja, ook de politie, werden gedwongen tot een samenwerkingsverband. Samenwerking met de private sector was gloednieuw. Veel problemen waren nog niet doordacht en elke week moest het wiel opnieuw uitgevonden worden. Als vertegenwoordiger van de politie voelde ik me dikwijls niet op mijn gemak, maar ik was bereid om mijn nek uit te steken en om oplossingen te vinden voor bureaucratische restricties. Het duurde uiteindelijk toch nog een half jaar, voordat een bruikbaar plan van aanpak door de gemeenteraad bekrachtigd werd.

Handreiking

Inmiddels leven we in een nieuwe eeuw en is in het kader van het programma Politie en Wetenschap een handreiking voor publiek-private samenwerking ontwikkeld. Na lezing van *De 10 stappen van publiek-private samenwerking* werd mij duidelijk dat we in een veel kortere tijd een veel hechter draagvlak voor duidelijk omschreven maatregelen hadden kunnen creëren, als we deze handreiking tot onze beschikking hadden gehad. Ik ontdekte veel

vragen die gesteld hadden moeten worden, maar waaraan we simpelweg niet gedacht hadden. De handreiking is geschreven door het bureau DSP-groep (voorheen Van Dijk, Van Soomeren en Partners) en TNO-MV, in samenwerking met het Regiobureau Veiligheid van politie Noord-Holland Noord. Ze is bedoeld voor de politie, maar biedt ook andere partners een richtsnoer voor optimale publiek-private samenwerking. Publiek-private samenwerking wordt in de handreiking gedefinieerd als: 'Het samenwerken tussen autonome private en publieke partijen vanuit een heldere verdeling van verantwoordelijkheden, taken en bevoegdheden op basis van gezamenlijk overeengekomen doelstellingen waarbij partijen niet in een hiërarchische structuur tot elkaar staan.' Kern van de handreiking is het grondig organiseren van samenwerkingsverbanden waarin alle betrokkenen hun plaats weten en op basis van juiste informatie kunnen beslissen over het meewerken aan een publiek-private oplossing. De handreiking definieert en organiseert. Er worden breekpunten aangegeven en de gebruiker wordt duidelijk gemaakt dat samenwerking geen eenvoudige zaak is. Breed draagvlak is een eerste vereiste en moet blijven bestaan tot het probleem opgelost is. Zitten de juiste partijen aan tafel en hoe blijven ze betrokken? Zijn de financiën goed geregeld? Zal dat laatste een breekpunt vormen?

Richtingaanwijzer

Bij de totstandkoming van de handreiking werd gebruik gemaakt van input van bestuur, politie en private partijen. Het boekje is praktisch, makkelijk leesbaar en werkt als een richtingaanwijzer. Het wijst op belangrijke punten

maar blijft toch flexibel en geeft veel ruimte aan het eigen oordeel van de betrokken partijen. De handreiking bemoeit zich niet met wettelijke achtergronden maar begint wel met de aanbeveling uit te gaan van lokale en/of regionale kaders voor publiek-private samenwerking. Zijn die er niet, dan is het zaak ze op te stellen. De handreiking werkt volgens een stappenplan: van start (er is een probleem) tot finish (moet de samenwerking voortgezet worden?). In dit stappenplan zitten zes go-nogo-momenten waarop de partners tegen elkaar kunnen zeggen: "Even goede vrienden, maar we gaan niet verder met elkaar." Zonder elk van deze beslissingsmomenten zou een samenwerkingsverband in een vergevorderd stadium uit elkaar kunnen vallen. Per stap moet een aantal vragen beantwoord worden. Aan de antwoorden wordt een zeker gewicht toegekend en de uitkomsten worden zichtbaar gemaakt. Daarmee wordt het belang van bepaalde aspecten extra benadrukt. Omdat de stapsgewijze aanpak goed doordacht is, worden alle partijen met de neus op de feiten gedrukt.

Het oplossen van veiligheidsproblemen is niet langer een monopolie van de politie, maar vergt de betrokkenheid van verschillende publieke en private partijen. De handreiking *De 10 stappen van publiek-private samenwerking* is daarbij onontbeerlijk en ik beveel het dan ook aan bij iedereen die met publiek-private samenwerking te maken heeft. ■

Henk (Rik) Jansen

is freelance veiligheidsadviseur en voormalig hoofdinspecteur van politie.

De tien stappen van publiek-private samenwerking
Uitgeverij Kerckebosch te Zeist, telefoon 030 6921444.

Als Rotterdams PvdA Tweede Kamerlid mag ik wat zeggen over het veiligheidsprogramma van burgemeester Opstelten. In Rotterdam willen ze het woord "plan" niet meer horen. Ze denken en praten alleen nog maar over "programma", want dat klinkt stevig en stoer.

Het veiligheidsprogramma dus, van burgemeester Opstelten en zijn wethouders. Die wethouders vervullen niet zo'n belangrijke rol. Ze hebben weliswaar veel geld voor veiligheid bijgeschraapt, maar in de publiciteit is er maar een die op de voorgrond treedt. Zo krijgt de wethouder die in het bijzonder met veiligheid is belast een bijrolletje, terwijl ze tijdens de auditie was opgegaan voor de hoofdrol.

Als Rotterdammer ben ik trots op de aanpak van de veiligheid, die het afgelopen half jaar is ontwikkeld. Ik zeg het niet graag maar het is wel de waarheid: mijn eigen partij is te laat en te vaag in beweging gekomen om aan de Rotterdammers te laten zien dat zij een betrouwbare bondgenoot is in de strijd tegen criminaliteit en onveiligheid op straat, in het openbaar vervoer en in de uitgaanscentra van de stad. Opstelten was niet veel duidelijker of overtuigender, maar hij heeft de boodschap van 6 maart direct opgepakt.

Opstelten kan alleen maar daadkracht tonen omdat ik (en veel andere Tweede Kamerleden) de afgelopen jaren wel goed heb geluisterd en gekeken naar wat er in de steden leeft. Dat heeft voorzieningen en maatregelen opgeleverd waar een burgemeester gebruik van kan maken. De politiesterkte is uitgebreid en er zijn meer officieren van justitie, rechters en cellen bijgekomen. De strafrechtelijke opvang voor verslaafden is gestart, waardoor we met dwang en drang criminele junkies op het goede pad proberen te krijgen. Met pepperspray mag en kan de politie steviger optreden. Met Melkertbanen is een geweldige uitbreiding aan menskracht tot standgekomen voor het schoonmaken van de stad en voor toezicht op straat. Let wel: als CDA en VVD hun zin krijgen levert Rotterdam

volgend jaar ruim 400 van deze banen in. De wet Victor en Victoria maakt de aanpak van drugspanden makkelijker en er is een wettelijke basis gelegd voor preventief fouilleren.

De lijst van PvdA-prestaties waar Opstelten ten langen leste gebruik van maakt, is veel en veel langer. Een puntje licht ik er er nog uit: het experiment met verstrekking van heroïne onder medisch toezicht. Een baanbrekende stap die in de vorige kabinetsperiode is gezet en waarvoor de VVD wel en het CDA niet zijn nek durfde uit te steken.

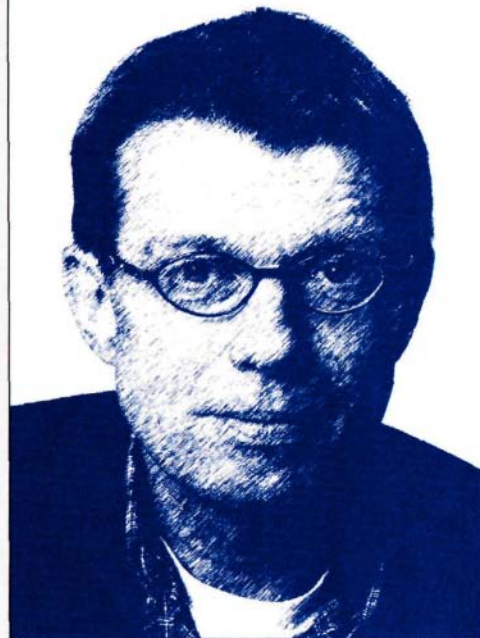
De Rotterdamse aanpak is superieur aan die van Donner en Remkes. Het Rotterdamse programma gaat namelijk over veiligheid en dus komen ook schoolverzuim, opvoedingsondersteuning, inburgering en wijkopbouw aan de orde. Het programma blinkt bovendien uit in duidelijkheid: punt voor punt legt het vast welke concrete doelen moeten worden gehaald. Donner en Remkes beperken zich tot de bestrijding van criminaliteit en over concrete doelen zijn ze weinig spraakzaam.

De landelijke politiek zal dus meer moeten doen om het Rotterdamse programma tot uitvoering te brengen. Anders blijft Opstelten, en met hem politie en justitie in Rotterdam, steken in het heen en weer schuiven van criminaliteit en overlast van de ene wijk naar de andere. Dat wekt op den duur bij burgers meer wantrouwen dan vertrouwen in de overheid. Het gemor is al hier en daar te horen en langzaam zwelt het aan. Zo'n uitkomst is fataal.

Mijn conclusie is: de aanpak van de landelijke VVD en CDA levert een plan op dat het program van de Rotterdamse VVD en CDA op essentiële punten lelijk in de steek laat. Dat is niet alleen jammer voor Opstelten maar vooral voor de mensen in Rotterdam die recht hebben op een stad die een beetje veiliger wordt. ■

Peter van Heemst

is lid van de Tweede Kamer en PvdA-woordvoerder voor politie en veiligheid.

"Landelijk veiligheidsplan laat Rotterdam in de steek"

De familierechercheur bij ka

Hoe ga je om met valkuilen en spagaten

Pieter Vermaas

Hoe functioneer je het best als familie-koppel in een Recherche Bijstands Team, met alle spagaten en valkuilen die daarbij horen? Langzaam maar zeker worden de contouren van een antwoord zichtbaar. Vooral regio Utrecht loopt voorop in het opstellen van een profiel voor de familierechercheur.

Als RBT-familierechercheur word je nogal heen en weer geslingerd. Als deelnemer in een groot justitieel onderzoek naar een kapitaal delict speur je geconcentreerd naar informatie. Juist in de eerste dagen van het onderzoek heb je info van nabestaanden en slachtoffers hard nodig. Tegelijkertijd dring je daarmee de intieme cirkel binnen van nabestaanden, van wie het leven op zijn kop staat. Je bent al snel een schouder voor nabestaanden, maar andere hulpverleners zijn daar beter voor toegerust.

Met nabestaanden voer je slechtnieuwsgesprekken en geef je informatie over de stand van het rechercheonderzoek. Nabestaanden zitten vol emotie, maar ook vol vragen: hoe het slachtoffer aan zijn eind is gekomen en hoe diens laatste uren geweest moeten zijn. Het 'dosereren' van informatie verstrekken is lastig. Vaak merk je dat gegeven info nauwelijks tot de rouwende nabestaanden doordringt. En hoeveel informatie moet je geven als je bijvoorbeeld nog niet beschikt over uitslagen van NFI-onderzoek? Loop je daarnaast niet het risico dat unieke daderwetenschap via de nabestaanden 'op straat' komt te liggen? Zodat iedereen weet door hoeveel kogels een slachtoffer is getroffen en waar die kogels zijn binnengedrongen. Moeilijke vragen. Bovendien zit in je achterhoofd nog die statistiek: bij kapitale delicten komt de dader in meer dan zestig procent van de gevallen uit de kring van familie, vrienden en kennissen. Worden nabestaanden tij-

dens het onderzoek inderdaad verdachten, dan verandert je benadering. "Dan moet je heel omzichtig en zorgvuldig de contacten onderhouden. Je kunt geen vragen meer stellen zonder de cautie te geven", zegt Wim Henzen, tactisch coördinator van de afdeling Recherche Ondersteuning van de divisie Recherche van regio Utrecht. "Kortom, als familierechercheur sta je nogal eens in een spagaat."

Beschikten de familierechercheurs maar over een simpel lijstje met *do's* en *don'ts*. Tips en trucs die in elke zaak met je ogen dicht kunt toepassen. Maar zo makkelijk is het niet, is de ervaring van Wim Henzen; van Maaïke van Leuken, eveneens in korps Utrecht werkzaam als hoofd afdeling Recherche Ondersteuning; en van Geert Nieuwenhuis, chef Recherche-projecten bij de divisie Regionale Recherche van regiokorps Groningen, die inmiddels gebruik maakt van de tijdelijke ouderenregeling.

Gruwelijke details

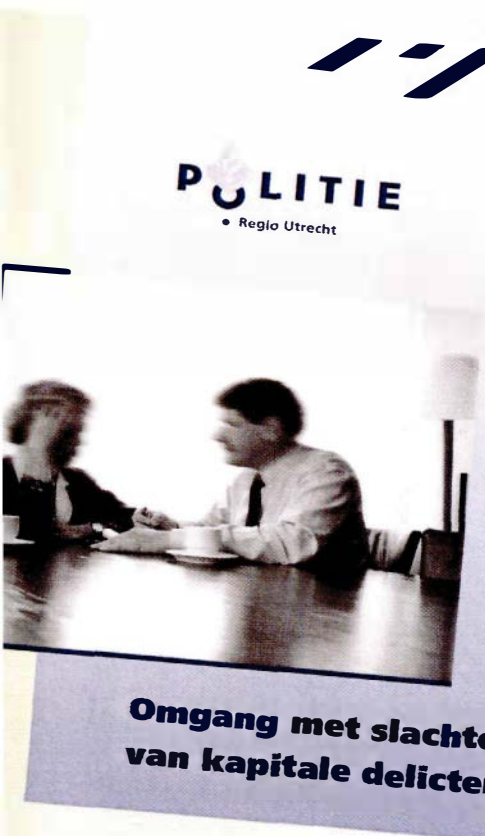
Wel zijn er wat vuistregels. Zoals: inleven en meelevens met slachtoffers en nabestaanden is goed, maar trap niet in de valkuil dat je gaat meelijden. Geert Nieuwenhuis: "Je wilt zo'n zaak ontzettend graag oplossen, je leeft mee, maar meelijden laat ik niet toe. Dan ga je de streep over en verlies je je kritisch vermogen." Met name zedenrechercheurs lopen het risico zó betrokken te raken dat ze de werkelijkheid niet meer zien, zegt hij. Dat ze

een opeenstapeling van de meest gruwelijke details gaan geloven, zoals bij de Eper-incest-zaak. "En we hebben natuurlijk onze eigen Lancee-zaak gehad."

Een tweede vuistregel: Hanteer bij het verstrekken van informatie aan nabestaanden het principe 'open, tenzij'. Geef nabestaanden alle informatie, tenzij dat het onderzoek kan schaden. Soms is die regel makkelijk toepasbaar. Zoals in een zaak waarbij een moeder van een slachtoffer tegen Maaïke van Leuken zei: 'Vertel me alsjeblieft niet alles, want ik loop toch leeg.' Veel vaker is het moeilijk in te schatten of je nabestaanden 'in de hand hebt', zegt Nieuwenhuis. "Sommige nabestaanden blijven passief. Anderen worden direct actief als ze denken dat politie

pitale delicten

Omgang met slachtoffers van kapitale delicten

en justitie het niet goed doen. En dat wordt gretig opgepikt door de media, want wat is er nou mooier dan mensen die kritiek uiten op politie en justitie?"

Openheid moet je ook betrachten als nabestaanden foto's van de plaats delict willen zien, vinden ze zowel in Utrecht als in Groningen. Je kunt het bekijken van afschuwelijke foto's afraden, of nabestaanden adviseren om de foto's slechts onder begeleiding te bekijken. Maar als mensen het echt willen, om het echt te kunnen geloven, of omdat de beelden nodig zijn voor hun rouwproces, geef ze dan die mogelijkheid.

"Als researchteam", zegt Nieuwenhuis, "heb je wel eens de neiging om te denken: het is onze zaak. Maar je moet openstaan voor het tegenargument,

bij voorbeeld van ouders die zeggen: 'ja, maar het is óns kind'. Zij hebben een nog groter belang dan wij."

Wim Henzen en Maaïke van Leuken sluiten zich daarbij aan: "Het is hun onderzoek en ze hebben recht op informatie. Zo moet ook een officier van justitie voorkomen dat nabestaanden tijdens een rechtszitting dingen krijgen te horen die ze nog niet wisten. Een officier doet er goed aan om vooraf met de nabestaanden zijn strafes te bespreken, want voor nabestaanden is de straf die daders krijgen nooit hoog genoeg. Inmiddels zijn de ervaringen met het OM wat dat betreft heel goed."

Regel drie: Zorg ervoor dat je alle mensen out van een zaak kent. Nabestaanden moeten kunnen rekenen op tenminste een of twee bereikbare contactpersonen die hun alles kunnen vertellen over de voortgang van de zaak. Dat lijkt vanzelfsprekend, maar de praktijk is wel eens anders. In sommige onopgeloste zaken ontstaat pas na een aantal jaren veel contact met een familie, die ineens informatie wil verstrekken of ontvangen. Of er is plotseling weer publiciteit over een zaak. Nieuwenhuis: "Dan komt het voor dat de rechercheur die tijdens het onderzoek het contact met de nabestaanden onderhield, inmiddels elders werkt of met de VUT is." Het Groningse korps beschikt sinds enkele jaren over een permanent project Onopgeloste Ernstige Delicten. De contacten met nabestaanden worden naar dit project overgeheveld, zodat zij een aanspreekpunt houden dat hun zaak kent.

Ten slotte vuistregel vier: Register bijna woordelijk wat je met nabestaanden hebt gewisseld: wat je hoort en wat je vertelt. Achteraf kan het heel belangrijk zijn om te weten over welke

'Nu kan ik gaan rouwen'

In de zoektocht naar een goede werkwijze van familie-rechercheurs, heeft regio Utrecht veel aandacht geschonken aan de mening van nabestaanden en slachtoffers. In opdracht van het korps achterhaalde een extern bureau hoe nabestaanden en slachtoffers de werkwijze van de politie beoordelen.

Dat leverde soms verrassende inzichten op. Nabestaanden blijken er alle begrip voor te hebben dat rechercheurs zich beperken tot hun eigen taken: 'Jullie zijn politieambtenaren; blijf dat gewoon'.

De Utrechtse recherche heeft ervaren dat nabestaanden het wel bijzonder op prijs stellen als zij twee weken na het kapitale delict de rechercheafdeling kunnen bezoeken. Het doet nabestaanden goed om op de werkvloer te zien dat er met ziel en zaligheid wordt gewerkt aan hun zaak. 'Nu ik er vertrouwen in heb dat er hard aan gewerkt wordt, kan ik met de rouw beginnen', horen de rechercheurs niet zelden.

informatie nabestaanden wanneer beschikken. Een goede registratie is ook belangrijk als de ouders van een slachtoffer gescheiden zijn, want dan garandeert deze werkwijze dat je de een niet meer informatie geeft dan de ander.

Met name regio Utrecht heeft afgelopen jaar in kaart gebracht wat het profiel van een familie-rechercheur zou moeten zijn. Omdat de kennis daarover binnen de Nederlandse recherche beperkt was, ging tactisch coördinator Wim Henzen te rade in Groot-Brittannië, waar de ideeën over de werkwijze van de *family liaison* meer uitgekristalliseerd zijn. Een Engelse specialist kwam naar de Utrechtse afdeling Recherche Ondersteuning om over zijn ervaringen te vertellen. Inmiddels is Utrecht, dat de aanpak van kapitale delicten als prioriteit nummer één heeft benoemd, vergeworderd in het

Hardere aanpak illegale vuurwapenhandel

Minister Donner van Justitie wil de handel in illegale vuurwapens harder aanpakken. Het kernteam Noordoost Nederland gaat gericht onderzoek doen naar criminelen die zich bezighouden met illegale wapenhandel. In Europees verband wil de minister voorstellen doen om de internationale samenwerking te verbeteren. Daarnaast wil hij binnen Europa uniforme regels voor de verkoop van vuurwapens. De bewindsman reageert hiermee op het onlangs verschenen onderzoek 'Vuurwapens gezocht, vuurwapengebruik, -bezit en -handel in Nederland, 1998-2000', dat is opgesteld door IVA Tilburg, een aan de Universiteit van Tilburg gelieerd onderzoeksinstituut. Uit het onderzoek blijkt dat het gebruik van vuurwapens niet stijgt. In 1998 waren er 4881 'schiet- en dreigincidenten'. Dat aantal steeg een jaar later naar 5155, maar was in 2000 teruggelopen naar 4617. Omdat niet alle regio's goed registreren, zijn de cijfers mede op basis van schattingen totstandgekomen. Vanaf 2001 is het VuurwapenDataSysteem (VDS) operationeel, maar het registratieprobleem is niet opgelost: niet alle regiokorpsen leveren gegevens adequaat aan. Minister Donner heeft de korpsen opgeroepen het VDS zorgvuldiger te voeden.

Bezit van illegale vuurwapens onder criminelen is gangbaar

Bezit van illegale vuurwapens onder criminelen is gangbaar. Dat is de uitkomst van een daderonderzoek naar bezit, gebruik en handel in illegale vuurwapens. Het onderzoek, ontstaan uit behoefte aan kwalitatieve gegevens over vuurwapencriminaliteit, is deels gebaseerd op gesprekken met gedetineerden die voor vuurwapengerelateerde delicten zijn veroordeeld. Bezitters dragen hun illegale vuurwapens niet continu bij zich maar bewaren ze veelal in hun slaapkamer of in de auto. Ze worden vaak aangeschaft in coffeeshops, kroegen en sportscholen en zijn in meerderheid afkomstig uit voormalig Joegoslavië. Volgens het onderzoek wordt er meer mee bedreigd dan geschoten. Bij grotere criminelen neemt de kans toe dat ze de wapens ook daadwerkelijk gebruiken. Vuurwapenhandel wordt meestal gecombineerd met de handel in verdovende middelen en wordt bedreven door Joegoslaven en Nederlanders. Er wordt niet veel verdiend aan vuurwapens. Slechts een klein deel van de ondervraagde gedetineerden geeft aan dat de verhoging van de strafmaat in de toekomst van invloed zal zijn op hun gedrag als het gaat om vuurwapens. ■

ontwikkelen van een opleiding voor het taakaccent familierechercheur. Binnenkort kent het korps binnen de pool van 135 rechercheurs die de benodigde expertise kunnen leveren in een grootschalig rechercheonderzoek, ook twintig rechercheurs die de rol van familierechercheur kunnen invullen.

Kritisch luisteren

Volgens het 'Utrechtse model' beschikt de familierechercheur over de sociale vaardigheden om tactvol op te treden en om gedrag bij nabestaanden te onderkennen. Over de schriftelijke vaardigheden om informatie vast te leggen in pv's en in een logboek. Over communicatieve vaardigheden om de stand van het rechercheonderzoek te presenteren en om kritisch en scherpzinnig te luisteren. En over de tactische vaardigheden om met dilemma's om te gaan en om te onderhandelen.

De familierechercheur moet kunnen incasseren, kunnen inleven en kunnen overtuigen. Hij moet kennis hebben van fases in de rouwverwerking, van het post traumatische stresssyndroom (ptss), van psychologie en non-verbaal gedrag. Verder moeten ook rechetechnieken en -tactieken, mediabeleid, de Wet Terwee en schadeclaims tot zijn bagage behoren.

De Utrechtse familierechercheur krijgt hulpmiddelen mee. Zo kunnen slachtoffers en nabestaanden in een flyer nog eens nalezen wie hun familie-koppel is, wat zij van de twee rechercheurs mogen verwachten en waar zij te bereiken zijn.

In een speciaal logboek kan het familie-koppel alle informatie opschrijven die tussen de slachtoffers/nabestaanden en familierechercheurs is gewisseld.

En verder is er nog het Protocol voor omgang met de slachtoffers/nabestaanden van kapitale delicten. Het protocol beschrijft de verschillende te nemen processtappen. Niet alleen voor de familierechercheur, maar ook voor de algemene politiedienst, de tactisch coördinator (die tevens als coach van de familierechercheurs fungeert), de team-leider, openbaar ministerie en slachtofferhulp. Het protocol, waaraan alle betrokkenen een bijdrage hebben geleverd, biedt

de familierechercheurs duidelijkheid: dit is onze taak en wij hebben recht op begeleiding.

De vuistregels bieden slechts beperkte steun. Iedere zaak is uniek. Het milieu of de mate van ontwikkeling van nabestaanden is steeds anders. Nieuwenhuis wijst op de problemen in sociaal zwakke milieus, op mensen die dronken naar het politiebureau komen om verhaal te halen. Als familierechercheur moet je je daaraan kunnen aanpassen, of besluiten om de buurtagent in te schakelen, die mogelijk wél het vertrouwen van de nabestaanden heeft. "En als familierechercheur heb je te maken met mensen uit verschillende culturen. Nou, ga er maar aan staan. Ik weet niet hoe Afghanen, Ira-kezen of Nigerianen met emoties omgaan."

Botst de praktijk waarin elke zaak uniek is dan niet met het 'Utrechtse model' dat de werkwijze van familierechercheurs probeert te structureren? Moet je wel 'standaardiseren' als elk geval anders is? Toch wel, meent Maaïke van Leuken. De praktijk heeft haar geleerd dat je niet afhankelijk moet zijn van die ene familierechercheur in het korps die met vallen en opstaan het vak heeft geleerd, waarna zijn opvolger weer het wiel gaat uitvinden. Van Leuken is daarom voorstander van intervisie: bijeenkomsten waarin familierechercheurs uit het hele land kunnen leren van elkaars ervaringen en werkwijzen, van successen en misleunen. "Vakmanschap laat zich niet vangen in een standaard. De gestandaardiseerde hulpmiddelen bieden ondersteuning; het is geen keurslijf. Daarom leiden we de aangewezen familierechercheurs op, reiken we ze kennis en vaardigheden aan om zo goed mogelijk inhoud te geven aan deze belangrijke taak in een rechercheonderzoek." ■

De kracht van houding en persoonlijkheid

Bureau Zoetermeer leert cursisten zichzelf te sturen

Joop Bregman

Bureau Zoetermeer pioniert met de cursus HIPP, Houdingsaspecten en Innovatie Persoonlijkeheidsprofiel. In twee weken tijd leren de cursisten geen concrete vaardigheden aan, maar stoeien ze met integriteit en een gedeeld besef van normen en waarden. Persoonlijke ontwikkeling moet ervoor zorgen dat deelnemers zichzelf leren kennen en het beste uit zichzelf halen.

Steeds meer komen we in Zoetermeer tot de ontdekking dat de veiligheidsgevoelens van burgers niet louter bepaald worden door de cijfers die aangeven of de criminaliteit gestegen dan wel gedaald is. We hebben de indruk dat het vertrouwen dat burgers in ons hebben voor het grootste deel bepalend is voor hun gevoel van veiligheid. Het valt ons op dat dit vertrouwen voor een belangrijk deel te maken heeft met onze professionaliteit en attitude waarmee wij ons werk doen.

Politiemensen die bij een evenement hun jas open hebben, geen pet dragen en ook nog een sigaret staan te roken krijgen veel minder respect van het publiek. De bejegening van het publiek naar hen toe is veel intoleranter dan naar de professioneel ingestelde diender die goed gekleed is en zich representatief opstelt. Naast zaken als 'kennen en gekend worden' zijn er kennelijk nog andere factoren die van invloed zijn op onze resultaten. Welke eisen stel je dus aan jezelf als politiemans of -vrouw? Hoe ga je om met integriteit naar jezelf en een ander? In welke mate laat je cultuur van invloed zijn op je functioneren? Welke zaken maken je onzeker of angstig? Wat is er bepalend voor je gedrag op straat? Dat waren belangrijke aspecten waar we mee aan de gang wilden. Dienders zekerder maken, werken aan een meer professioneel instelling en werkhouding, meende Kees Verzaal, bureauchef in Zoetermeer.

Foto's Harro Meijnen

Wijkzorg

In bureau Zoetermeer (regio-korps Haaglanden) leeft al geruime tijd de behoefte de (beginnende) agent in een persoonlijke opleiding adequater toe te rusten dan binnen het Pomb-eindniveau realiseerbaar is. Niet alleen voor situaties die meer dan de normale risico's met zich meebrengen. En ook niet voor wat betreft de vaardigheden alleen, want daar is Zoetermeer reeds in voorzien. (De succesvolle inzetten van het door het PIOG, vrag-opgeleide, DOG-team Zoetermeer, bieden immers met regelmaat een succesvol en proportioneel antwoord op de lokale geweldsproblematiek). Het zwaartepunt van de opleiding moet komen te liggen op het specifiek gebied van de wijkzorg en de basis politiezorg. Het ambtelijk en persoonlijk bewustzijn en de ontwikkeling/innova-

tie van het persoonlijk beroepsprofiel en vooral de zelfsturing moeten binnen deze opleiding de bron van ontwikkeling voor de cursist zijn. Verbeterde houdingsaspecten en meer zelfvertrouwen als zichtbaar resultaat.

Gosse Meerstra, docent en verbonden aan het PIOG te Ossendrecht, zag wel mogelijkheden voor de ontwikkeling van zo'n soort opleiding. Meerstra: "Zo'n opleiding vergt een andere, zorgvuldige voorbereiding. Niet even een aantal momenten met elkaar om de tafel zitten om dat even te verzinnen. Dat zie ik in Nederland te vaak gebeuren. Het risico dat je dan hier-en-daar uit andere opleidingen wat onderwerpen steelt is moeilijk te vermijden. Met die werkwijze verval je dan automatisch in gedane zaken en krijg je niet echt iets nieuws aangeboden.

Enthousiaste cursisten vinden bijna alles geweldig, dus blijf je maar rondlopen in de vicieuze cirkel van de gebruikelijke leerstof. Vooral als het gaat om het aanleren van de populaire fysieke en motorische vaardigheden. Maar omdat die vaardigheden in veel gevallen wel als ondersteunend worden ervaren zijn deze secundair in de opleiding ingebouwd. Ik doel hiermee op de extra bedrevenheid in zelfverdediging, boeien, hantering van de korte wapenstok en de zelfredzaamheid in noodsituaties. (bijvoorbeeld noodhandelingen zonder gebruik van het vuurwapen). "Maar waar het hoofdzakelijk om gaat, zijn houdingsaspecten, (eigen)beeldvorming, zelfevaluatie en zelfsturing. Het mag dan raar klinken, maar dat is dus het zelf leren nadenken! Het PIOG heeft hierin een belangrijke vormende taak. In deze opleiding wordt gewerkt aan een nog betere omgang met elkaar en het publiek. Het gaat hierbij naast de ambtelijke, ook over de persoonlijke waarden en normen. Het spoort politiemensen aan het beste uit zichzelf te halen, want beroepshouding zit niet in je uniform alleen."

Werkklimaat

Gosse Meerstra bleek een vertaling te kunnen maken van wat wij met ons personeel wilden. Hij werd geholpen door Nico de Neef, coördinator van een Zoetermeers flexteam. Dit flexteam houdt zich bezig met wijkzorg en is een voorloper op het wijkteam. Samen componeerden zij in zes maanden de antwoorden die in Zoetermeer tot nu toe ontbraken. Er werd nu een duidelijke vorm aan de bestaande opleidingsbehoefte gegeven.

Nico de Neef: "Kijk, hoewel in Nederland de wijkzorg dé ontwikkeling is, is nog niet ieder korps in Nederland klaar voor deze werkwijze. Als je bij wijze van spreken je primair alleen maar bezig houdt met de '112-klussen' en 'brede wijkzorg' geen doel is, moet je deze manier van opleiden echt niet willen. Het nieuwe politieonderwijs 2002 en deze opleiding sluiten ook uitstekend op elkaar aan."

"Veiligheid in de omgang met elkaar en in het werk is veel meer dan alleen maar de afwezigheid van onderling conflict,

stress of van criminaliteit. Het werkklimaat van omgangsvormen en veiligheid hangen af van het eigen inzicht en de inzet. Dit begint met een gedeeld besef van waarden en normen, van hoe we elkaar aanspreken op bijvoorbeeld normoverschrijdend gedrag en van hoe we met elkaar en het publiek omgaan. Door minder regelzucht en bureaucratie en door meer ruimte te bieden voor eigen keuzen, moet het profiel van de politie meer beantwoorden aan de vraag van de burger. Deze opleiding vormt je verder tot een mens waarvan je na die opleiding kunt verwachten dat je, naast een grote mate van zelfbewustzijn en zelfstandigheid, ook de beschikking hebt over een zelf revitaliserend vermogen en vooral in staat bent jezelf verder te (willen) ontwikkelen."

Het antwoord luidde: de cursus 'HIPP' dat staat voor Houdingsaspecten en Innovatie Persoonlijkheids Profiel. Het is een twee-weekse (9 dagen) opleiding die maar voor een deel op de procesvorming van procedures is gericht. Het grootste deel van de opleiding is gericht op de ontwikkeling van de mens zélf.

Naast de noodzakelijke vaardigheden komen in de opleiding hoofdzakelijk aan bod: het omgaan met tegenslag, angst en dilemmabeslissingen, schakelmomenten, en heel belangrijk, het zelf- en anderbeeld. Dit alles is gericht op de zelfstandigheid maar vooral op het zelfsturend vermogen van de cursist. Het profiel van de eigen identiteit wordt aan de cursist in de opleiding op subtiele wijze bewust gemaakt door de cursist met uiteenlopende praktijksituaties te confronteren.

"In het werkveld is de verstandhouding van collega's onderling en met publiek van essentieel belang", stelt PIOG-docent Gosse Meerstra. "Naast de gewenste beroepshouding en het eigen voorkomen (correcte uitstraling) in het werk, besteden we intens aandacht aan het aspect integriteit en menselijkheid in ruime zin. Door deze manier van begeleiden ontdekken de cursisten zelf hoe ze met elkaar op een open, correcte en effectieve wijze kunnen communiceren. In de laatste dagen van de opleiding constateerden we al dat de cursisten in staat bleken om op basis van gelijkwaardigheid en openheid, elkaar fatsoenlijk feedback

te geven of te corrigeren, waardoor de kwaliteit van het werk sterk verbeterde. We constateerden herhaaldelijk dat cursisten hadden afgeleerd om bij ambtelijke problemen overwegend af te wachten. Door de zelfsturing namen ze zelf de initiatieven.

“Het mooie effect is dat dit in de praktijk ook naar burgers uitstraalt. Ook veel burgers verwachten vaak van de politie dat deze voor de meest eenvoudige problemen panklare oplossingen aanbiedt. De ervaring leert dat als je hierin altijd meegaat je ineens in de bekende ‘dramadriehoek’ terecht komt. Je hebt jezelf dan in een lastige positie gemanoevreerd. Deze verandering veroorzaakt dus ook dat burgers op termijn worden gemotiveerd om eerst zelf na te gaan hoe sommige problemen kunnen worden opgelost. De eerste cursus (pilot) is nu achter de rug. We hebben bewust niet afgesloten met de zo gebruikelijke eindoefening. Wat wil je na negen dagen intensief met elkaar bezig zijn, zien? Dat is in deze opleiding niet met een eindoefening te meten. De meetmomenten en ervaringen komen pas na de opleiding, in de praktijk terug. Daarom zullen we als PÍOG na een half jaar nog eens een dag met elkaar doorbrengen om de achterliggende periode de revue te laten passeren. Wellicht maakt de cursist dan nog een paar stapjes verder in zijn of haar ontwikkeling.”

Respect

Volgens flexteam-coördinator Nico de Neef is een van de grote effecten van de opleiding dat na een aangeboden ingrijpende praktijkervaring bewust niet in ‘goed- of fouttermen’ wordt geoordeeld. “Er wordt samengevat en de cursisten praten er open met elkaar over. Het eigen gevoel speelt hierbij een belangrijke rol. Het maken van een persoonlijk reflectieverslag is de volgende stap. Daar haalt de cursist zelf de aspecten uit die hem of haar weer verder zullen helpen om op een hoger niveau te komen.

“Als integriteit in het werk aanwezig is, kan iedereen in vrijheid, openheid en zekerheid leven, op basis van wederzijds respect en verantwoordelijkheid. Dat is geen

natuurlijk gegeven. Het vergt een voortdurende en zelf aansturende inspanning en inzet. Daar moeten we dan wel eerst bewust van worden gemaakt. Problemen bij de naam noemen, keuzen toelichten en niet uit de weg gaan, verantwoordelijkheid aanvaarden en een duidelijk zicht op wat er leeft bij de collega's en in de samenleving. De weg die Haaglanden hiermee is ingeslagen, biedt hierdoor meer ontwikkeling in ruimte en keuzevrijheid. Het zet politiemensen aan om de mogelijkheden te benutten in het eigen en ambtelijk arbeidsproces. Het komen tot zelfsturing is hierbij de sleutelgedachte.”

In de twee weken van de HIPP-opleiding hebben we fantastische dingen van de cursisten gezien. Cursisten die niet van zichzelf hadden gedacht dat ze op een bepaalde manier in sommige situaties zouden reageren, en dat gedrag en/of handelen (gewenst of ongewenst) zelf analyseerden en daardoor in de toekomst beter gewapend zijn tegen vergelijkba-

re situaties. Ook het zelf bijstellen van persoonlijke doelen en het komen tot zelfsturing werd daardoor een natuurlijk en gewenst proces.

Waar het gevoel van verantwoordelijkheid, samenwerking of identiteit verdwijnt en er dus in het werk een klimaat van onbehagen groeit, neemt de saamhorigheid af, groeit de achterdocht en verdwijnt het vertrouwen tussen de collega's. Dat kun je als overheid naar de burgers niet geheim blijven houden. De opleiding HIPP leert cursisten na te denken en te handelen in daadkracht zonder belastende regelzucht en bureaucratie. Het werk wordt zo weer aantrekkelijk.

De kracht van deze opleiding is dan ook dat de opleiding niet eindig is, maar vanzelf verder gaat in de praktijk. Inmiddels heb ik daarvan in Zoetermeer de eerste resultaten gezien. ■

Joop Bregman

is ploegchef wijkagenten en flexteams in bureau Zoetermeer.

“Je leert veel over je zelf”

“Als korps Haaglanden hebben wij integriteit hoog in het vaandel staan”, zegt Ed Knaap, die de eerste HIPP-cursus volgde. “De cursus HIPP besteedt ruim aandacht aan het begrip integriteit. Diverse malen in de cursus komt dit begrip aan bod. Zowel bij opdrachten als bij nabesprekingen. Waarom doe je iets wel of niet. Denk je er over na en heb je er een goed gevoel bij.”

“Ook wordt in de cursus HIPP gewerkt aan je beroepshouding. De eerste week zijn ‘ze’ in je hersenen aan het wroeten en de tweede week valt alles als een puzzel in elkaar. Na de twee weken ben je professioneel bezig met je werk. Vaak nog professioneler dan je al was. Bijvoorbeeld een surveillancevoertuig controleren op de uitrusting voordat je er mee gaat werken is dan standaard en normaal. Een goed werkende portofoon is van levensbelang. En je collega die dan geen portofoon meeneemt maakt het werk voor jou en hem/haarzelf gevaarlijker. Je ziet er netjes en verzorgd uit maar ook je collega met wie je de straat op gaat. Je durft en kan hem/haar er op aanspreken. Met een correcte beroepshouding en attitude zal je zien dat je meer respect van je collega en de burger zal krijgen.”

“Voor zowel nieuwe als ervaren collega's is de cursus HIPP anders dan andere. Hier heb jezelf wat aan en niet alleen tijdens het politiewerk. Je komt er met een sterkere persoonlijkheid van terug. Je leert heel veel van en over jezelf. Je leert je collega's beter kennen en ik durf te zeggen zelfs (nog) meer te vertrouwen.

“Ik ben blij en stiekem ook een beetje trots dat wij deze cursus HIPP hebben mogen volgen. Nu de rest nog!”

20 jaar Opsporing Verzocht

Hoge kijkcijfers, hoog oplossingspercentage

Fred Kruyer

Opsporing Verzocht bestaat 20 jaar. Het programma is zeer succesvol. Voor de AVRO omdat het al twintig jaar hoge kijkcijfers scoort. Voor de politie omdat Opsporing Verzocht een uiterst succesvol opsporingsmiddel in de strijd tegen de misdaad is gebleken. Er komt veel bij kijken om een aflevering tot stand te brengen maar de resultaten liegen er niet om.

De inhoud van Opsporing Verzocht komt voor rekening van politie en het openbaar ministerie en is nauwkeurig omschreven in een aanwijzing van het College van procureurs-generaal. Aan de hand van deze strenge aanwijzing werd de AVRO indertijd een contract aangeboden en de AVRO ging akkoord. Dat is niet vanzelfsprekend. Bij een soortgelijk programma van de Engelse BBC maakte een regisseur het ooit zo bont om bij een encensering voor een rode vluchtauto te kiezen terwijl het misdrijf met een blauwe was gepleegd. De politie mag daar aan het programma meewerken maar heeft verder geen zeggenschap over de invulling.

De formule voor Opsporing Verzocht werd gebaseerd op het succesvolle Duitse *Aktenzeichen XY ungelöst*. Opsporing Verzocht begon met een proefuitzending op 14 oktober 1975, gepresenteerd door Jaap van Meekeren en Wil Simon maar de PG's waren niet tevreden over vorm en inhoud. Ook vanuit de samenleving was er kritiek. Het program-

ma zou de privacy schenden van verdachten en getuigen. Pas op 15 november 1982 kreeg het programma een herkansing. Er werd gekozen voor een maandelijkse aflevering van vijftig minuten. De selectie voor zaken was streng. Er werden jaarlijks niet meer dan dertig zaken behandeld.

“Wie kan bogen op bijna 35 procent?”

Een belangrijke rol bij iedere aflevering wordt vervuld door de afdeling Opsporingberichtgeving van de Dienst NRI in Zoetermeer. Als een politieteam meent dat een opsporingsonderzoek baat heeft bij Opsporing Verzocht wordt dat getoetst door de zaaksofficier van justitie. In 1982 moest een zaak volledig uitgerechercheerd zijn om bij Opsporing Verzocht te mogen verschijnen. Dat is voorbij. Het programma wordt nu vroeg ingezet om sneller resultaat te kunnen boeken. Na de zaaksofficier wordt de zaak via een eigen commissielid aangemeld bij de Landelijke selectiecommissie opsporingsberichtgeving (LSO) waarin politie en justitie breed zijn vertegenwoordigd. In de praktijk wordt de selectie gemaakt door de politieproducers van de afdeling Opsporingsberichtgeving. Dat kan niet anders want er worden nu maar liefst twee afleveringen per week uitgezonden.

Als de politieproducers akkoord gaan wordt er een voorbespreking georganiseerd met het politieteam dat de zaak behandelt. Deze voorbespreking wordt bijge-

woond door een redacteur van de AVRO die een geheimhoudingsverklaring heeft getekend. Privacy is een factor van belang bij Opsporing Verzocht. Politieproducer Sylvia Harten: “Wij noemen in principe geen slachtofferna-men en tonen ook geen foto's tenzij het slachtoffer dood is of dat er een zwaarwegend belang is om de foto te tonen. Maar dan alleen met toestemming van slachtoffer of nabestaanden. Ook verdachten worden zelden in beeld gebracht tenzij het om gefilmde onbekenden gaat van wie de identiteit juist moet worden vastgesteld. Ook hier worden soms uitzonderingen gemaakt.”

De redacteur maakt een voorlopig verhaal. De politieproducers sturen daar in bij omdat ze precies het midden weten tussen maximaal effect en privacy. Vervolgens schrijft de redacteur een script voor het item. Dat script gaat vervolgens naar eindredacteur en presentator Frits Sissing. Hij kijkt ook naar de artistieke aspecten. Als het uiteindelijke script overeenkomt met de afspraken van de voorbespreking wordt het weer aangeboden aan het politieteam. In het script worden niet alleen de studiosprekken uitgewerkt maar ook de scènes en encensering ter plaatse. Daarna volgen de opnames op locatie. De rollen van dader, getuige of slachtoffer worden gespeeld door politiemensen van het betrokken korps. De encenseringen zijn zeer waarheidsgetrouw. Als het om een blauwe Volkswagen gaat dan wordt de scène bij Opsporing Verzocht uiteraard met een blauwe Volkswagen nagespeeld.

Het liefst van het zelfde bouwjaar. Het politieteam moet dit soort attributen zien aan te leveren. De opnames worden dezelfde avond nog gemonteerd. Opsporing Verzocht wordt live gepresenteerd. Op de dag van de uitzending vindt in de studio in Hilversum de viewing plaats. Daarbij controleren de politiemensen van het team en de woordvoerders van het korps samen met de politieproducer en de eindredacteur de gemonteerde filmpjes en de tekstblokken ertussen. Politieproducer Peter Boots: "Dat gaat allemaal even vlotjes tot het soms een keer fout gaat. Als bijvoorbeeld de stand-in voor de verdachte duidelijk met zijn gezicht in beeld komt. Dat kan niet want het is immers niet de echte verdachte. Dan moet er op de valreep opnieuw gemonteerd worden. Hetzelfde geldt als een zaak dezelfde maandagavond nog wordt opgelost. Het item mag dan in de herhaling van dinsdagmiddag niet meer worden uitgezonden."

Na de viewing volgt de camerarepetitie. Het is vier uur. De politieproducer die de uitzending begeleidt presenteert zelf het item 'resultatenblok'. Dat is één van de belangrijkste blokken want dit is wat het publiek wil weten: Hoe is het met die zaak afgelopen. En wat heeft de kijker er toe bijgedragen. Sylvia Harten: "Ons oplossingspercentage bedraagt bijna 35 procent. Een op de drie zaken wordt opgelost door of mede door tips van kijkers. Sommige daders raken zo in paniek als ze hun eigen misdrijf op tv zien dat ze zichzelf aangeven. Het is eens tijdens een vooraankondiging op zondagavond gebeurd dat een dader zich al aangaf. Fantastisch, maar het heeft vijftien manuren overwerk gekost om het programma opnieuw in te delen." Peter Boots: "Het is voor de politieteams soms een belasting om een bijdrage te leveren. Ze leveren de rechercheurs, de acteurs en de attributen. Dat kan een reden zijn om ons niet te snel te benaderen. Aan de andere kant: Wie kan bogen op zo'n hoog oplossingspercentage? Bovendien, in de overige gevallen komt er vrijwel altijd wel bruikbare informatie binnen waardoor een zaak vaak later nog wordt opgelost."

Foto's Harro Meijnen

Vrijwel direct na de generale repetitie ("Sylvia, je moet hier echt veel langzamer praten anders houden we drie minuten over...") begint de definitieve live-uitzending die vanuit een regiewagen buiten de studio wordt geregisseerd. De tips die tijdens de uitzending binnenkomen worden automatisch doorgeschakeld naar politiemensen in het eigen korps. Als die lijnen te veel belast worden bellen de kijkers vaak naar het directe studionummer dat bestemd is voor tips over de korte items van gezochte personen of voorwerpen. Ook dit telefoonnummer is 24 uur per dag bereikbaar want na de uitzending worden telefoontjes doorgeschakeld naar het NRI-gebouw en daar afgehandeld door het productieteam.

"Wij zijn een bijzonder opsporingsmiddel."

Opsporing Verzocht heeft in de laatste twintig jaar belangrijke resultaten geboekt in misdaadbestrijding. Het aantal tips per uitzending varieert van tweehonderd tot achthonderd, afhankelijk van de omstandigheden en de impact van de zaak. Het programma is sinds 1998 overgegaan naar twee uitzendingen van 25 minuten op de maandagavond die de volgende dag nog eens integraal herhaald worden op het middaguur. Er worden nu 170 zaken per jaar behandeld die vanwege de korte doorlooptijd veel beter aansluiten op het actuele geheugen van het publiek. Veel zaken worden gebaseerd op informatie van

beveiligingscamera's. Opsporing Verzocht heeft een behoorlijke prijzenkast. Een belangrijke zaak die mede door het programma werd opgelost is 'het meisje van Nulde'. Ook in de zaak Maartje Pieck leverde het programma een bijdrage. Het politieteam koos na de uitzending voor een ander opsporingstraject dat succesvol bleek. Na de Feyenoordrellen van april werden gezichten van 22 geweldplegers vertoond. Achttien werden er aangehouden en veroordeeld.

Boots: "We zullen ons in de toekomst op een bredere doelgroep richten. We hebben nu erg veel huisvrouwen en gedetineerden onder ons publiek. We willen uitbreiden in de richting van jongeren en alloctonen. Bij veel misdrijven zijn nu eenmaal jongeren betrokken. Dus willen we ook meer tips uit die omgeving genereren. We zijn bezig om meer opsporingsberichtgeving in de geschreven media te plaatsen. We onderzoeken ook of we, onder voorwaarden, bij andere zendgemachtigden in sommige programma's kunnen aanhaken. Ook van internet gaan we veel meer gebruik maken. Met name op politie.nl zal de rubriek opsporing een dominante plaats krijgen.

Opsporing Verzocht richt zich op alle ernstige delicten. Peter Boots: "We komen niet voor winkeldiefstal maar wel als er geweld is gebruikt. Moord, doodslag, ernstige zedendelicten en overvallen, allemaal voor ons programma geschikt. Doorrijdingen met ernstig letsel of de dood behandelen we bijna altijd met succes. We horen vaak op locatie dat er veel meer zaken op de plank liggen die in aanmerking zouden komen. Vaak denkt men er niet aan om gebruik van ons te maken. We gaan er nu werk van maken om de korpsen duidelijk te maken dat we een bijzonder opsporingsmiddel zijn." ■

Leergang milieu

Gewenste verdieping voor milieutaak

Rien Jans

Het Politie Instituut voor Verkeer en Milieu (PIVM) heeft in samenwerking met de beroepspraktijk twee fonkelnieuwe leergangen in ontwikkeling voor milieuspecialisten van verschillend niveau: de leergang politieke milieuspecialist en de leergang politiekundige-milieuspecialist. Het domein milieu is klaar voor een kwaliteitsslag.

De milieutaken van de politie voeren terug naar een ver verleden. Specifiek milieu-onderwijs is van recenter datum. In de jaren zestig begonnen politie-instituten met onderwijs op het gebied van de zogenoemde groene wetgeving, die milieubeschermt als uitgangspunt had. Bijzondere wetten als vogelvisserij- en jachtwet vormden de basis voor opsporing en handhaving. De milieutaken zoals de politie die nu kent zijn pas eind jaren tachtig tot stand gekomen. Toegevoegd werd wat door insiders nu de grijze wetgeving ofwel milieuhygiënewetgeving wordt genoemd: de bestrijding van milieu-overlast. 'Milieu', zoals dat nu als containerbegrip in de maatschappij een plaats heeft gekregen, is voor de politie pas sinds een jaar of twintig een volwaardige discipline. De afgelopen twee decennia is hard gewerkt aan een beleidsmatige en organisatorische

structuur waarbinnen de politietaken kon worden uitgevoerd. Tegelijkertijd heeft het maatschappelijke bewustwordingsproces van de milieuproblematiek invloed gehad op de milieutaak van de politie. Nu de politie haar milieutaak heeft ingebed in de keten van betrokken instanties, is het tijd voor verdere professionalisering van het domein milieu. Passend binnen het samenhangend stelsel van initieel en postinitieel onderwijs heeft het PIVM dan ook samen met deskundigen uit de praktijk twee leergangen ontwikkeld die opleiden tot milieuspecialist. De leergang politieke milieuspecialist sluit aan op het niveau van de allround politiemedewerker uit het initiële politieonderwijs en de leergang politiekundig milieuspecialist sluit aan op het niveau van de bachelor uit 'initieel'.

Strafrechtelijk/bestuurlijk

De leergang politieke milieuspecialist leidt op tot een beroep op operationeel niveau. De student werkt niet alleen in de strafrechtelijke handhavingketen maar zal ook de koppeling naar de bestuurlijke handhaving moeten weten te maken. Dat is immers de realiteit in het domein milieu: handhaving heeft plaats aan de hand van bestuurlijke en strafrechtelijke trajecten, die middels tal van convenanten aan elkaar zijn verbonden. Waar de competentie op strafrechtelijk gebied ophoudt, draagt de politie zaken over aan andere bevoegde instanties. Milieuspecialisten hebben voortdurend te maken met die transferproblematiek, die mede oorzaak is

voor de complexiteit van het domein milieu.

De basis die de student in de leergang politieke milieuspecialist meekrijgt is daarom breed. Van de 1680 studiebelastingsuren (sbu) beslaat het algemene deel er 1360. "Expertgroepen hebben we de vraag gesteld over welke competenties iedere milieuspecialist zeker moest beschikken," verklaart onderwijskundige Esther Dorrestijn van het PIVM. "Die competenties hebben we vertaald naar onderwijsprofielen en dat resulteerde in een brede basis, gevolgd door korte afstudeerrichtingen." Het algemene deel bestaat uit kernopgaven 'handhaving van het milieuhygiënerecht, verdeeld onder de noemers 'in stedelijke gebieden' en 'in landelijke gebieden'. De kernopgave 'handhaving afvalketen' valt uiteen in 'ontdoener en ontvanger afvalstoffen' en 'overbrengen van afvalstoffen'. Er is een aparte kernopgave 'vuurwerk'.

De drie afstudeerrichtingen beslaan elk 320 sbu. Ze zijn verdeeld in tactiek (milieurechercheonderzoek), techniek (milieutechnisch onderzoek) en milieubeschermingsrecht (handhaving milieubeschermingsrecht gericht op soorten en gebieden). De leergang politiekundig milieuspecialist leidt op tot een beroep met zowel tactisch/strategische taken als operationele. "De student leert de koppeling maken tussen enerzijds de operationele kant, de handhaving, en anderzijds het beleidsmatige, de tactiek en de strategie", is de toelichting van Meindert van der Vegt, directeur van het PIVM. "De

Domeinconferentie

Op 11 december 2002 wordt de conferentie van het domein Milieu gehouden op de LSOP-Concernlocatie. Tijdens de conferentie wordt onder meer ingegaan op de leergangen milieuspecialist en de ontwikkelingen binnen het domein milieu. Voor meer informatie kan contact worden opgenomen met het LSOP-Congresbureau, 055 539 23 00, e-mail: congres@lsop.nl.

Rectificatie: De domeinconferentie Geweldsbeheersing op 26 november, vindt plaats bij het PIOG in Ossendrecht. En niet op de LSOP-Concernlocatie, zoals vermeld in APB nr. 21.

complexiteit van het milieuspecialisme zit deels in de paralleliteit van de verschillende handhavingstrajecten waarmee je te maken hebt. De politiekundige milieuspecialist moet dus niet alleen de politieke handhavingstrategieën ontwikkelen en uitvoeren, maar hij moet die ook afstemmen op de bestuurlijke handhavingketen.”

Het algemene deel van de leer- gang politiekundig milieuspecialist bestaat uit de kernopgave ‘beoordelen van rechnerstrategieën’, die in de ICR-leergang rechnerkundige is terug te vinden. “Dat is vanuit de inhoud zo ontstaan,” zegt Van der Vegt over de samenwerking met het ICR. “De expertgroepen gaven aan wat een milieuspecialist zou moeten kunnen en toen rolde deze kernopgave van het ICR uit de bus. Fantastisch toch dat dat zo kan?”

Beroepsonderwijs:

Na dit rechnerkundige gedeelte volgt één afstudeerrichting met als kernopgaven ‘milieubeleid en -beheer’, ‘milieumanagementsystemen’, ‘milieutechnisch onderzoek’ en ‘strategie milieubeschermingsrecht gericht op soorten en gebieden’. Van der Vegt is blij met de verbeterde aansluiting van het nieuwe politieonderwijs op het reguliere beroepsonderwijs. “Wat diplomering betreft gaan we gelijk op met het reguliere beroepsonderwijs. Bovendien zijn de vier kernopgaven voor deze leergang in nauwe samenwerking met Saxion Hogescholen IJsselland ontwikkeld. Ik kan me voorstellen dat we ook voor het geven van onderwijs in de toekomst samenwerking zoeken. Die mogelijkheid is er wat ons betreft zeker.”

Het lijkt paradoxaal dat juist nu de politie haar milieutaak volledig op orde heeft en de verdieping zoekt, de maatschappij en daarmee de politiek dit aspect van veiligheid minder aandacht geeft. Meindert van der Vegt is de laatste om die beweging te ontkennen. Hij vraagt zich dan ook af of de politiek ‘milieu voldoende als veiligheid heeft benoemd’, ofwel, of de milieutaak van de politie wel voldoende tot haar recht komt. “Maar,” vervolgt hij, “het is niet de taak van het PIVM studenten te werken. Wij faciliteren slechts de kwalitatieve ontwikkeling van

het domein milieu. Het is nu aan de korpsen om in hun personeelsarrangementen de milieutaak kwalitatief en kwantitatief te benoemen.” Dat milieu en veiligheid hand in hand gaan behoeft wat Van der Vegt betreft totaal geen betoog. Maar een voorbeeldje kan hij niet achterwege laten: “Het verlooderen van een woonwijk heeft rechtstreeks invloed op de veiligheidsbeleving van mensen. Samenhang tussen milieu en veiligheid is er in allerlei vormen.”

Belangstelling

Ook milieukundige Henk van der Neut, beleidsmedewerker bij het PIVM, is optimistisch over de belangstelling voor het domein milieu binnen de politie. “Laatst waren er twee vacatures op een milieubureau. Daar kwamen 200 reacties op.” Van der Neut verwacht dat die belangstelling alleen nog zal toenemen nu milieu een echt beroep wordt. “Het beeld dat milieu iets is als op geitenwollen sokken naar vogels kijken hebben we in de jaren 70 al achter ons gelaten. Bij milieu kun je bijvoorbeeld denken aan de illegale productie van synthetische drugs, waar Nederland groot in is. Denk aan het restafval van die productie, dat lukraak wordt gedumpt. Of aan het illegaal lozen van allerlei afvalstoffen. Tegenwoordig zijn mensen veel meer betrokken bij hun leefomgeving dan 30 jaar geleden. Mensen vinden dat veel dingen niet kunnen en willen daar wat aan doen. Voor de politie geldt dat de milieubureaus een periode achter zich hebben met veel beleidsmatige activiteiten. Op dit moment zitten we juist in een fase van operationalisering. De politie moet met resultaten komen, dus de mensen moeten het veld in. Dat kan met behulp van deze leergangen uitstekend.”

De nieuwe leergangen zijn meer op de praktijk gericht dan nu het geval is, stelt Esther Dorrestijn, die als onderwijskundige voor

het PIVM deel uitmaakt van de ontwikkelgroepen. “Tot op heden ligt op wetgeving veel nadruk, verzorgd door de docent voor de klas. Verder leggen we tot nu toe voor het praktijkgedeelte een bedrijfsbezoek af. In de nieuwe leergangen zal een belangrijk deel van de kernopgaven in de politiepraktijk worden gedaan; werkend leren op de werkplek. Studenten pakken een probleem uit hun praktijk bij de kop en voeren daarvoor leeropdrachten uit. Dit praktisch deel van het onderwijs gebeurt stevast in het eigen korps. Dat is motiverender voor de student en het korps heeft er direct baat bij.” Van der Neut valt Dorrestijn bij: “Voorheen was het milieu-onderwijs een gescheiden theoretisch-praktisch verhaal, nu zijn theorie en praktijk geïntegreerd.” De herkenning bij de praktijkmensen die deel uitmaken van de ontwikkelgroepen is groot, weet hij. “Ze ervaren het als zeer positief dat in de ontwikkelfase zoveel met hen wordt gecommuniceerd en dat hun ervaringen in de nieuwe leergangen worden verwerkt.” De leergangen zijn in deeltijd en nemen beide ongeveer twee jaar in beslag. Het studietritme zal in overleg met de korpsen worden vastgesteld. ■

Rien Jans

is freelance journalist

Dit is de zesde aflevering van een serie over vernieuwing van het onderwijs. ■ De voorgaande afleveringen staan in de nummers 16, 17, 18, 19 en 21 van het APB.

Euregionale politiebureaus

Meer veiligheid langs de grens

Henk de Heus

Terwijl de Europese Unie wordt uitgebreid neemt de politieke belangstelling voor meer veiligheid langs de binnengrenzen van Europa toe. Nieuw zijn “Euregionale Kommissariaten”: politiebureaus langs de grens als antwoord op het veiligheidsvacuüm in grensgebieden.

Sinds de opening van de Europese binnengrenzen in 1995 kunnen Europese burgers ongehinderd de landsgrenzen passeren. Dat gebeurt dan ook massaal. Regio Limburg-Zuid wordt dagelijks bezocht door 50- tot 80.000 buitenlanders. Het zijn vooral Duitsers en Belgen, die in Zuid-Limburg werken, winkelen of uitgaan. Duizenden van hen wonen ook in Nederland. Ze hebben een substantieel aandeel in de dagelijkse problemen van orde, verkeer en criminaliteit. Omgekeerd worden Duitse en Belgische buurgemeenten, vooral de grotere steden, geconfronteerd met grote aantallen Limburgers die daar om dezelfde redenen vertoeven of wonen. Zorg voor veiligheid heeft daardoor een grensoverschrijdende dimensie gekregen. Zorg voor veiligheid en handhaving van de openbare orde kunnen niet meer zonder een goede en intensieve samenwerking met buurkorpsen over de grens.

Voor de ondersteuning van de operationele politiezorg betekent dit vooral een snelle grensoverschrijdende informatie-uitwisseling. In de Euregio Maas-Rijn is dit dankzij de elektronische applicatie Palma goed geregeld. Elektronisch mogen we dus (al is het maar een stukje) de grens over, fysiek echter niet. En dat is de voornaamste bottleneck. Waar de burger dagelijks vrijelijk over de grens flitst, knalt de politie er iedere keer keihard tegenaan.

Terwijl de problemen grensoverschrijdend en gemeenschappelijk zijn, houdt de zorg voor veiligheid aan de grens op. Niks de grens over, niks gezamenlijk optreden, zelfs in noodsituaties voor burgers niet. Vooral in ste-

Foto Limburg Zuid

delijke gebieden zoals Aken, Heerlen of Kerkrade/Herzogenrath ontstaat daardoor een veiligheidsvacuüm. Natuurlijk is dit niet een uniek Limburgs plaatje. Het probleem speelt overal: van Nieuweschans tot Cadzand, en evenzeer langs de grenzen in andere Europese landen.

Verdragen

Terecht vinden de ministers dat dit niet langer zo kan: er wordt gewerkt aan bilaterale verdragen tussen Nederland - Duitsland en Nederland - België om de grensoverschrijdende politiesamenwerking te verbeteren. De politieke werkelijkheid is echter nog lang niet de ambtelijke werkelijkheid in Den Haag, Berlijn en Brussel. Tenzij de politieke druk aanhoudt, zal het nog wel jaren duren voor er echt wat verandert. En dan zijn daar ineens de Euregionale politiebureaus als politiek Europees fenomeen. Een echte oplossing voor grensover-

schrijdende veiligheidszorg of een politieke schijnoplossing? Anders gezegd: ontwikkelt de Europese samenwerking zich in de nabije toekomst sterker tussen staten of tussen (Eu)regio's?

Tot nu toe is politiesamenwerking vooral iets tussen staten. De politieke waan van de dag is gefocust op de gezamenlijke bestrijding van ernstige criminaliteitsfenomenen en -uitwassen. De politieke belangstelling is groot, Europol is het paradepaardje, wetgeving kan snel worden aangepast, en het instrumentarium wordt steeds beter. Anders ligt het bij de samenwerking langs de grens. Er is weinig politieke belangstelling voor de veiligheidszorg van elke dag, de wetgeving (Schengen en bilaterale verdragen) is verouderd en schiet tekort, en instrumentarium (grensoverschrijdende samenwerkingsmogelijkheden en bevoegdheden) is er amper.

Hoe komt dat? Ik denk dat weinigen zich begin jaren 80, toen 'Schengen' geschreven werd, konden voorstellen hoe Europa er 20 jaar later, met een vrij personen- en goederenverkeer, uit zou zien. Uit de regels zou je kunnen afleiden dat men een beetje grensverkeer (burgers die een paar kilometers de grens over gaan) wel voorzag. De politie mag in deze strook dus rechtstreeks met elkaar communiceren. En verder mag in zeer bijzondere gevallen een verdachte tot over de grens achtervolgd worden. Maar niet te ver natuurlijk. Een Duitse collega moet een verdachte die hij in Nederland achterna rijdt, wel binnen vijf minuten² te pakken hebben. Of sneller als die verdachte zich niet netjes aan de verkeersregels houdt.

Ziedaar de formele mogelijkheden voor grensoverschrijdende politieverwerking anno heden. Terwijl ik ieder moment van de dag elektronisch kan chatten met mijn vriendinnetje op de Fidji-eilanden, kan ik mijn collega op straat die daar met een Duitser uit Keulen of een Fransman uit Metz staat, niet direct van informatie voorzien. Het netwerk is er niet en de regels laten het niet toe. Maar er is een kentering gaande.

Toekomstperspectief

De samenwerking tussen Europese regio's wint sterk aan betekenis. Kijk naar allerlei vormen van grensoverschrijdende samenwerking: grensoverschrijdende bedrijventerreinen, culturele verbanden, gefuseerde Kamers van Koophandels, ziekenhuis- en ambulancesamenwerking, toeristische samenwerking enzovoorts. Logisch want landsgrenzen zijn vaak niet meer dan een grillige scheidslijn tussen geografische agglomeraten die economisch, sociaal, cultureel of qua taal een verbondenheid hebben, maar door een politieke lijn uit elkaar zijn gehaald. De bereidheid en mogelijkheden om wat met elkaar en voor elkaar te doen, is binnen die Euregionale agglomeraten of cirkels het grootst. Dat geldt ook voor veiligheidszorg. Veiligheidsproblemen kunnen het beste worden aangepakt op de geografische schaal waarop ze zich manifesteren, en als mensen zich bij een aanpak betrokken

voelen. In grensgebieden is die schaal van gemeenschappelijkheid al lang niet meer het eigen nationale territorium, en misschien is dat voor velen een nieuw bewustzijn. In Limburg Zuid is dat een gebied dat tenminste de Euregio Maas-Rijn omvat maar waarschijnlijk ook nog een stuk Rijnland (tot en met Düsseldorf en Keulen aan toe)³.

Samenwerking zal zich, macro gezien, vooral ontwikkelen binnen twee soorten (geografische) cirkels: die van staten die 'wat met elkaar hebben' en die binnen de (Eu)regio's zoals hierboven beschreven. Op veiligheidsgebied zijn de kernpunten voor de statelijke samenwerking het terrorisme en (vormen van) internationale misdaad, en binnen de Euregio's de zorg voor het leven van alledag: orde, verkeer, en kleinere criminaliteit. De structuren en voorschriften voor de politieverwerking zullen in die richting moeten opschuiven.

Primair moeten er elektronische communicatienetwerken worden opgezet, want dat is de achillespees van de Europese veiligheid. Politiek wordt dit helaas onvoldoende beseft.

In mijn optiek worden er in de Euregio's grensoverschrijdende communicatienetwerken aangelegd, die Europa-wijd met elkaar verbonden worden. Dit netwerk wordt gekoppeld aan het netwerk tussen de staten (Europol). Zo een dekkend netwerk⁴, waarbij politiemensen, -waar dan ook in Europa- elkaar binnen tien minuten kunnen informeren, is de beste bijdrage aan meer veiligheid (bijv. voor het afwenden van terroristische dreiging). Het Schengen akkoord en bilaterale verdragen zullen in die richting moeten worden aangepast.

Op het terrein van operationele grensoverschrijdende bevoegdheden is het noodzakelijk de bestaande spelregels te harmoniseren (bijvoorbeeld: achtervolgingsrecht overal hetzelfde) en nieuwe te creëren. Grensoverschrijdend optreden en samenwerken moet, onder voorwaarden, normaal worden. Dat wil zeggen politiek normaal, want de acceptatie daarvoor in grensgebieden is overwegend reeds lang aanwezig.

De geografische grens voor dit optreden ligt bij de rand van die Euregionale agglomeraten, in Limburg Zuid bijvoorbeeld westelijk tot en met Belgisch - Limburg en oostelijk tot en met Keulen/Düsseldorf. Op deze wijze wordt nieuw gedefinieerd wat mag en kan: het begrip grensstreek (uit Schengen) wordt geografisch opgerekt, Euregionale veiligheidszorg wordt georganiseerd binnen agglomeraten die gemeenschappelijke kenmerken en verbondenheid hebben, fysieke operationele bevoegdheden worden beperkt tot deze agglomeraten, daarbinnen en daarbuiten wordt een Europees dekkend communicatienetwerk opgezet, dat iedere politiemann binnen minuten de informatie verschaft die hij voor zijn werk nodig heeft.

In het licht van deze ontwikkelingen lijkt het Euregionale 'Kommissariaat' precies in het goeie gaatje te vallen. Het past bij een aantal uiteenlopende wensen en behoeften. Allereerst de politieke wens om iets in de problematiek van de binnengrenzen te doen, aan de behoefte om inhoud, maar ook sturing en controle te geven aan hetgeen zich grensoverschrijdend afspeelt, aan de behoefte aan schaalvergroting bij de organisatie daarvan, aan een spil of draaischijf voor ontwikkelingen, aan een "hart" voor de euregionale agglomeraten op het gebied van veiligheidszorg.

De politieke oorsprong voor de grensoverschrijdende politiebureaus ligt in een Frans - Duitse wens om de informatie-uitwisseling in het grensgebied nabij Offenburg te verbeteren. Dat werd het eerste gezamenlijke politiekantoor. Hoewel wij langs de grenzen met Duitsland, België en Noord-Frankrijk dezelfde behoefte anders - en waarschijnlijk beter - hebben georganiseerd, namelijk via elektronische gegevensuitwisseling tussen IRC's, Verbindungsstellen, OIPG's en PCO's (verschillende benamingen voor informatiecontactpunten), is de behoefte aan fysiek, dus persoonlijk, contact als basis voor een betere samenwerking sterk gegroeid. Feit is dat goede persoonlijke netwerken een absolute rand-

voorwaarde zijn om de veelheid aan problemen en hindernissen bij internationale samenwerking te kunnen tackelen en overwinnen. Zo is er inmiddels een Frans - Luxemburgs bureau in de stad Luxemburg, ligt er een concept voor een verdrag tussen Duitsland, België en Luxemburg voor een gemeenschappelijk politiekantoor in (wederom) de stad Luxemburg en zal op 1 september het gemeenschappelijk Kommissariaat te Tournai (Doornik) voor de samenwerking in het Frans - Belgische grensgebied worden geopend. Laatstelijk, op 8 mei, heeft de Belgische regering aan de Europese Unie het verzoek gedaan om overal langs de Europese binnengrenzen gezamenlijke bureaus op te richten voor "politie- en douane-samenwerking". De hoofdtaak van zo'n bureau is tenminste "het verzamelen, analyseren en uitwisselen van informatie ter bestrijding van de grensoverschrijdende criminaliteit, de illegale handel, illegale immigratie en extremisme". Het woord "tenminste" laat een verdere inkleuring toe op basis van aanvullende behoeften en wensen vanuit het werkgebied/het agglomeraat. De top van de Belgische Federale politie is van plan serieus werk te maken van deze euregionale bureaus, want na Tournai wil men zowel verder langs de Belgisch - Franse grens als langs de Belgisch - Nederlandse grens zulke politiekantoren oprichten. Uit Belgisch zicht zouden de Operationele Invals Punten voor de Grens (OIPG's, de huidige informatie-contactpunten) in deze gemeenschappelijke Kommissariaten moeten opgaan.

Als reactie op deze ontwikkelingen studeert een werkgroep namens Nebedeagpol (de samenwerkende politiechefs in de Euregio Maas-Rijn) nu op het concept van een mogelijk trilatraal Kommissariaat. D.w.z. een eventueel politiekantoor - ergens langs de Duits - Belgisch - Nederlandse grens in ons werkgebied - waar fysiek politieambtenaren uit drie landen bij elkaar worden gebracht. In een 24-uurs bezetting voorzien zij in de grensoverschrijdende informatie-uitwisseling. Daarnaast initiëren en coördineren zij daadwerkelijke grens-

overschrijdende samenwerking, doen analyses en maken criminaliteitskaarten, zijn helpdesk op het terrein van regels en voorschriften, ondersteunen chefs, onderhouden netwerken, ontwikkelen samenwerkingsconvenanten, organiseren stages, seminars, excursies etc. etc. Kortom, ten behoeve van de politie in het euregionale agglomeraat initiëren, organiseren en coördineren zij de grensoverschrijdende samenwerking.⁵

Nederlandse kansen

Zoals gezegd, het Nebedeagpol-idee verkeert nog in de studiefase. Er lijkt echter - gezien de initiatieven om ons heen - geen ontbreken meer aan: euregionale Kommissariaten langs de binnengrenzen worden een politieke werkelijkheid. En omdat er in het leven geen bedreigingen bestaan, maar alleen kansen, is het zaak om alert te zijn en te trachten Nederlandse gedachten en werkwijzen in de gezamenlijke kantoren te incorporeren. Essentieel is dat een Kommissariaat gebonden is aan, en werkt vóór zo'n regionaal agglomeraat. Het werkgebied kenmerkt zich door gemeenschappelijke belangen en betrokkenheid bij veiligheid. De problematiek is gezamenlijk en herkenbaar. Vertaald naar landsgrenzen betekent dit dat er 2 à 3 agglomeraten te identificeren zijn langs de Belgisch - Nederlandse grens, 1 à 2 in Brabant-Zeeland en één in Limburg. Langs de Duits - Nederlandse grens zijn er dat minstens drie.

Met het noemen van de IRC-naam (Internationale Rechtshulp Centra, voorheen Internationale Coördinatie Centra) dient zich een kans aan om de justitiële samenwerking te betrekken bij de politie. De IRC's zouden opgaan in het fysieke gezamenlijke kantoor langs de grens, en de dagelijkse rechtshulp-samenwerking zou via gedetacheerde parketsecretarissen en/of officieren van justitie uit de betrokken landen een enorme positieve impuls krijgen. Niet alleen politie maar ook justitiële rechtshulpverzoeken zouden supersnel elektronisch gecommuniceerd en geregistreerd kunnen worden. Ons samenwerkingsmodel poli-

tie - justitie op dit terrein kan model staan voor Europa.

Overigens is justitie niet de enige mogelijke partner langs de grens. Ik voorzie dat in ons gebied allereerst de reguliere politiediensten uit de drie landen met elkaar in het kantoor trekken, en vervolgens de Koninklijke marechaussee, de Bundesgrenzschutz, de douane en de Zoll. Op termijn zullen alle diensten, die aan de grens gelieerde taken hebben, euregionaal vanuit zo'n gezamenlijk kantoor met elkaar samenwerken. Vanzelfsprekend is het "Kommissariaat" het Euregionaal knooppunt van het communicatienetwerk waarover ik hiervoor gesproken heb. Mogelijk kan ook het openbaar ministerie zijn rechtshulpverkeer via dit netwerk communiceren (of Eurojust daaraan koppelen)

Voor de Nederlandse regering, die - ook internationale - veiligheid tot speerpunt van beleid heeft gemaakt, liggen er meerdere kansen, vooral als men vanuit de Benelux-gedachte opereert. Men kan gezamenlijk de filosofie van de euregionale Kommissariaten uitdragen, het model van de integrale samenwerking, en vooral de noodzaak van een Europees politie-communicatie-netwerk. In 2004 zijn we weer voorzitter van de Europese Unie. Dat lijkt me een uitgelezen kans. ■

Henk de Heus

is coördinator Internationale Betrekkingen Limburg-Zuid

¹ Het is komisch en tegelijk schrijnend en veelzeggend als in een verdrag als enige grensoverschrijdende bevoegdheid is opgenomen dat je over de Duitse autoweg mag rijden tot je kunt terugkeren (omdat bij de grens de middenbermbeveiliging tegenwoordig is doorgetrokken).

² het aanhoudingsrecht geldt tot 10 km achter de grens. Bij de achtervolging met 120 km per uur, heeft hij die 10 km. in 5 minuten afgelegd

³ andere Euregionale agglomeraten kunnen groter of kleiner zijn. Dat hangt af van urbanisatiegraad, taalgebied, en de sterkte van andere gemeenschappelijke factoren. Uit pragmatische overwegingen zullen de grenzen ervan (voorlopig) bijvoorbeeld provincies, arrondissementen, politieregio's of bestuurlijke euregio's zijn.

⁴ te beginnen in de "oude" Schengenlanden Duitsland, Frankrijk en de Benelux, omdat de basis voor zo'n netwerk (EMMI) daar langs de grenzen al is. Korpsen in het "achterland" krijgen een vaste euregio-partner als elektronisch tussenstation naar het buitenland ■ dat is ongeveer dezelfde taak die het IRC-Limburg nu heeft, maar die door de nadruk op de organisatie en registratie van (justitiële- en politie) rechtshulpverzoeken in het gedrag lijkt te komen.

Minder bureauwerk dankzij SmartDocuments

Eenheid in uitingen huisstijl

Redactie

Nederland telt 26 politie-organisaties die hetzelfde beeldmerk voeren, maar op papier doet elk korps dat net even anders. Door gebrek aan duidelijke richtlijnen over de toepassing van de in 1994 ontwikkelde huisstijl is er een wildgroei ontstaan aan document lay-outs. Dat gaat echter veranderen, met hulp van SmartDocuments.

Officieel wordt de huisstijl van de politie beheerd door het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. In 1999 gaf het ministerie groen licht en het budget om eenheid te brengen in de toepassing van die huisstijl. Er werd een projectteam samengesteld met drie werkgroepen die zich bogen over wijzigingen die nodig waren in de bestaande huisstijl, het creëren van de benodigde sjablonen en de techniek om het uit te voeren.

Projectleider werd Johann Beelen van politie Brabant Zuid-Oost. Hij werd in opdracht van de Raad van Hoofdcommissarissen namens de hoofden communicatie van de 26 politiekorpsen verantwoordelijk voor de ontwikkeling en implementatie.

Afgesproken werd om in eerste instantie twintig sjablonen te maken van veelgebruikte documenten. Daarmee werd een soort basis gelegd voor de gewenste uniforme uitstraling. Een hele reeks wensen uit 'het veld' moest in deze sjablonen worden verwerkt, waaronder nieuwe elementen zoals e-mail- en internetadressen.

Zonder macro's

Op basis van deze uitgangspunten werd een leverancier gezocht die dit binnen het beschikbare budget kon realiseren. De aanbesteding van deze veelomvattende huisstijloperatie werd begeleid door het Nederlands Inkoop Centrum. Het jonge bedrijf High

Concept in Deventer kreeg uiteindelijk de opdracht. Het softwarepakket SmartDocuments dat zij hebben ontwikkeld was daarbij doorslaggevend. Projectleider Beelen zegt hierover: "We zochten een tool om op eenvoudige wijze sjablonen te maken, waarmee bovendien eindgebruikers goed uit de voeten kunnen. Het softwarepakket SmartDocuments bood die mogelijkheid in een prima prijs/kwaliteit verhouding. Wat ook meespeelde was dat je voor dit pakket geen speciale programmeurs in dienst hoeft te hebben."

Complex

De implementatie van SmartDocuments stond gepland in september 2001, maar dat bleek niet haalbaar. Beelen: "Het ging minder snel dan verwacht, wat ongetwijfeld te maken heeft met het feit dat we een nogal complexe organisatiestructuur hebben, waar beslissingen over vele schijven gaan. Bovendien hadden wij nogal wat eisen waaraan het pakket uiteindelijk moest voldoen. Er werd kortom maatwerk gevraagd." Beelen is aangenaam verrast door de flexibiliteit van High Concept en de constructieve oplossingen die zij voor problemen weten te vinden.

SmartDocuments zal in eerste instantie in een aantal regio's worden 'uitgerold', zoals dat heet. Een ruime meerderheid van de andere korpsen toont ook interesse in het pakket. Er is

geen verplichting om met SmartDocuments te werken, maar alle 26 politiekorpsen en een stuk of vier andere organisaties die gebruik maken van het politielogo moeten straks wel de nieuwe huisstijlregels consequent hanteren.

Volgens Johann Beelen zijn de verwachtingen hooggespannen: "We verwachten inderdaad veel van het pakket. Op de eerste plaats een kwaliteitsslag door een meer uniforme uitstraling, een gevolg van het consequent toepassen van de huisstijlregels. Ten tweede een besparing op drukwerk, omdat voorbedrukte formulieren niet meer nodig zijn. Tot slot verwachten we een aanzienlijke tijdsbesparing. Wanneer alle politieambtenaren ermee gaan werken, kunnen duizenden kostbare bureau-uren aan andere taken worden besteed." ■

Behoorlijk professioneel (2)

Na lezing van het stuk "Politie mag oordeel arts niet negeren" (APB 7-9-02) en de reactie daarop van een collega uit Haaglanden (APB 19-10-02), kreeg ik dezelfde kriebels als eerder bij enkele herhalingscursussen Levensreddende Handelingen.

Anno 2002 is in Nederland het fenomeen Euthanasie een inmiddels veelbesproken fenomeen. De wens van het individu om over eigen leven of dood te beslissen staat daarin centraal en is met regelgeving omgeven, om uitwassen te voorkomen. Niet alles valt meer onder Strafrecht.

In de medische wereld is dit gegeven inmiddels breed bekend. Bij de (medische) hulpverleners

echter schijnt dit fenomeen nog steeds hardnekkig te worden ontkend, erger nog, er zijn nog talloze mensen die (wettelijke) regelgeving en schriftelijke beslissingen van de betrokkenen negeren. Een donorcodicil wordt inmiddels wel als "officieel" erkend, maar een euthanasiecodicil duidelijk nog niet.

Inmiddels hebben diverse medici geleerd dat de uitdrukkelijke wens van iemand om NIET behandeld te worden rechtsgeldig is en gerespecteerd dient te worden. Daarover bestaat ruime jurisprudentie.

Een aantal hulpverleners en politiemensen echter verkondigt nog steeds dat "zij daar niets mee te maken hebben" en gaat daarom ongestoord hun eigen gang. Ik heb daar helaas persoonlijke erva-

ringen mee, die veel (te langdurig) leed hebben veroorzaakt.

Deze opstelling vindt naar mijn mening totaal geen steun in het Nederlands recht.

Ik word in die mening opnieuw gesterkt door de onderhavige uitspraak van de Ombudsman, die de politie in dit soort zaken nog steeds ondergeschikt stelt aan "het bevoegd gezag", lees hierbij dus ook de deskundige arts tot wiens primaire bevoegdheid het stellen van een diagnose behoort.

De reactie van de collega uit Haaglanden waarin hij politiemensen tussen de regels door oproept tot ongehoorzaamheid tegenover het "bevoegd gezag" geeft in mijn perceptie dan ook geen pas en ondersteunt de stelling, dat

(helaas) een groot aantal politiemensen achter loopt bij de maatschappelijke ontwikkelingen.

Onverlet ieders persoonlijke keus om het ergens wel of niet mee eens te zijn, maar dan als individu, niet als politiemans/-vrouw, moet een politiemans beseffen dat hij wel zelfstandig mag werken maar niet eigengereid.

P.A.Eland

is brigadier Regio Midden- & West-Brabant

Daadwerkelijke handhaving

Foto: Joop Bregman

Versterf-erfrecht

Vraag van F.A.J. Debets,
Instituut voor de Basis
Politiefunctie, locatie
Eindhoven.

Bij bestudering van het
nieuwe versterf-erfrecht
kwamen bij mij enkele
vragen naar voren die ik
graag wil voorleggen.

Vraag 1: Het nieuwe versterf-erfrecht geeft aan dat bij samenwonen, al dan niet met een samenlevingscontract, de achterblijver geen erfrecht van zijn of haar partner heeft, mits dit notarieel is vastgelegd. Stel nu dat binnen deze samenleving een kind is geboren. Gaat bij overlijden van de vader dan het versterf-erfrecht automatisch over naar het kind? Het kind draagt de naam van de vader.

Vraag 2: Er bestaat een huwelijk in gemeenschap van goederen. Uit dit huwelijk wordt een kind geboren, inmiddels 12 jaar. De beide ouders gaan scheiden en beiden hertrouwen. Stel dat de 'ex-vader' komt te overlijden. Krijgt het kind dan toch de legitieme portie van de vader? Hierbij kan ik verder nog aangeven dat de 'nieuwe' vader van het kind, dus de stiefvader, het kind heeft erkend en men bezig is met een procedure om het kind de naam van de nieuwe vader te geven. Hiervan is mij bekend dat als de biologische vader dit niet wenst deze procedure geen doorgang kan vinden, dus dat het kind de naam van de eerste vader blijft houden.

Antwoord

Een aantal zaken worden tegelijk overhoop gehaald. Kern lijkt me op de eerste plaats het juridisch vaderschap. Dus daar beginnen we maar mee. Alleen een kind dat geen juridische vader heeft, kan worden erkend. Met die erkenning gaat een man een juridische vader-kind relatie aan met het kind. Die vader-kind relatie heeft onder andere gevolgen voor het erfrecht. Overlijdt de man en is er geen testament dan erven de echtgenoot en de kinderen samen de nalatenschap. Zijn er twee kinderen en een echtgenote dan krijgt ieder eenderde deel. Kinderen die een juridische vader hebben, kunnen niet worden erkend. Een echtscheiding of overlijden maakt geen einde aan juridisch vaderschap. Dus als een vader overlijdt, houdt het kind deze man als vader. Het is best mogelijk dat een andere man later samen met de moeder het gezag gaat uitoefenen, het is ook goed mogelijk dat het kind de naam van de man ooit gaat dragen, maar juridisch vader wordt deze man in principe niet (tenzij door zg. partneradoptie dat niet zo vaak voorkomt), want het kind heeft al een vader. Hetzelfde geldt voor een echtscheiding. Ook na de scheiding is en blijft de man de juridische vader van het kind. Overlijdt deze man en is er geen testament dan erft het kind een kinsdeel (dit wil zeggen dat de erfenis in gelijke delen tussen alle kinderen en de echtgenoot wordt verdeeld).

Nu naar de vragen.

In de eerste vraag gaat het om de positie van een kind uit ongehuwde ouders. Van belang is of de man het kind heeft erkend. Is dat het geval dan is het kind wettig erfgenaam van zijn vader. Is dat niet het geval dan erft het kind in principe alleen als de man het kind als erfgenaam in zijn testament aanwijst. Vader en kind hebben immers nu geen juridische relatie.

In de tweede situatie heeft het kind meteen al bij zijn geboorte een juridische vader, want vader is de man van de vrouw uit wie het kind geboren is. Deze juridische vader blijft dat ook na de scheiding van de moeder. Een 'nieuwe' vader komt er niet, maar misschien gaat de man wel samen met de moeder het gezag over het kind uitoefenen (als de juridische vader geen gezag meer heeft), of gaat het kind na verloop van tijd zijn naam dragen. Maar echt juridisch vaderschap door erkenning is uitgesloten, want het kind heeft immers al een vader. De man kan alleen vader van het kind worden door partneradoptie. Dit wil zeggen dat de man het kind van zijn echtgenoot/partner adopteert. Maar een dergelijk verzoek wordt niet zo snel toegestaan. Het is immers nogal wat om de banden tussen een juridische ouder (in dit geval de vader) en het kind te verbreken.

Dan valt in de vragen nog het begrip 'legitieme portie'. Dit is de uitdrukking voor het minimumbedrag dat een kind 'moet' erven van zijn ouders. Zouden ouders hun kind onterven, dan kan het kind 'de legitieme portie inroepen', dit wil zeggen dat hij een deel van de erfenis van zijn ouders kan opeisen. De legitieme portie bedraagt in het nieuwe erfrecht de helft van wat het kind zou hebben gekregen als hij gewoon wettig erfgenaam zou zijn geweest (en er dus geen testament was).

Dan wordt tot slot nog de positie van de juridische vader bij naamswijziging aange-stipt. De achternaam van een minderjarig kind kan onder meer gewijzigd worden in de achternaam van de feitelijke verzorger van het kind, of in de naam die de overige gezinsleden dragen. De wijziging wordt formeel verzocht aan de Koningin, maar wordt behandeld door het ministerie van Justitie. Betreft het een minderjarige, dan peilt een gemeenteambtenaar de mening van alle belanghebbenden. Belanghebbend zijn in ieder geval: de minderjarige zelf, degene wiens naam de minderjarige zal gaan dragen en de ouders van het kind. Geeft de minderjarige zelf aan dat hij de naamswijziging niet wil, dan gaat de wijziging niet door. Geeft een juridische ouder (in dit geval de vader) aan dat hij bezwaar heeft tegen de naamswijziging, dan wordt de zaak in handen gegeven van de Raad voor de Kinderbescherming. Een raadsmedewerker doet onderzoek, spreekt met alle betrokkenen en brengt daarover een rapport uit. Vervolgens neemt het ministerie van Justitie een beslissing. Bezwaar van de juridische vader weegt zwaar, maar hij heeft geen absoluut vetorecht.

Overigens, zoals uit het voorgaande duidelijk zal zijn geworden, naamswijziging zegt niets over juridisch vaderschap en dus ook niets over het recht op de nalatenschap.

mr. Lydia Janssen

NIVOO
november
Utrecht

Het Nederlands Instituut voor Opleiding van Opsporingsambtenaren (NIVOO) organiseert de volgende themadagen en workshops. Bekakening en markering van wegen, 21 november. Kosten: € 249,-. Wet Mulder, 28 november. Kosten: € 345,-. Professioneel functioneren, 12 december. Kosten: € 249,-. Inlichtingen: NIVOO, tel. 0346 21 74 21 of kijk op www.nivoo.nl.

Crisiscommunicatie
21 november
Woerden

De studiedag 'Crisiscommunicatie: praktijkgericht en multidisciplinair' biedt een praktijkgericht programma over de interne en externe communicatie en voorlichting tijdens een ramp of crisis. Plaats: Intechium in Woerden. Kosten: € 400,-. Informatie: Elsevier bedrijfsinformatie, tel. 070 441 50 00.

Jeugdcriminaliteit
22 november
Rotterdam

Tijdens de studiedag 'Jeugdcriminaliteit onder etnische minderheden' staat het geven van verklaringen voor het delinquent gedrag van etnische minderheden centraal. Plaats: Congrescentrum Engels in Rotterdam. Kosten: € 450,- (excl. BTW). Informatie: Vermande Studiedagen, tel. 070 378 98 96.

Documenten
27 november
Zutphen

De themadag 'De rol van documenten in identiteits- en nationaliteitsfraude' behandelt de volgende onderwerpen: mensen-smokkel; illegale immigra-

tie; brondocumenten; profiling; trends/statistieken; informatieverricht opsporen en biometrie. Locatie: ICR in Zutphen. Kosten: € 75,-. Informatie: Wilma Scherff, tel. 0575 586 220.

Veilig wonen
27 november
Utrecht

In hoeverre leveren een goed onderhouden straat en een op de juiste manier ingerichte wijk een bijdrage aan de veiligheid in de buurt? Deze vraag staat centraal op het congres 'Veilig wonen in een veilige wijk'. Degenen die géén uitnodiging hebben gekregen kunnen contact opnemen met het Beheerinstituut Politiekeurmerk Veilig Wonen, Janneke Vermeulen, tel. 030 634 19 99. Plaats: Het 'Educatorium' van de Universiteit Utrecht.

Bestuur, Beleid en Veiligheid
28 november
Apeldoorn

De cursus 'Bestuur, beleid en veiligheid' gaat op 28 november van start. Het beoogt de volgende doelen: actualisering van de kennis van politiek-bestuurlijke en maatschappelijke ontwikkelingen die van invloed zijn (geweest) op de grotere roep om veiligheids- en leefbaarheidsbevordering; het kunnen vertalen van ontwikkelingen en het leren toepassen van de opgedane kennis naar de eigen beleids- en sturingspraktijk. De cursus bestaat uit een introductiebijeenkomst van één dag en negen blokken van elk twee dagen (vijf dagdelen). De totale doorlooptijd is tien maanden. Informatie: Carin Esman, tel. 055 530 72 35 of e-mail: npa@lsop.nl.

Milieu
28 november
Deventer

Tijdens de themadag 'De betekenis van het 4e

Nationale Milieubeleidsplan (NMP-4) voor de politieke milieuhandhaving' zal worden ingegaan op het NMP-4 en de consequenties voor de politie. Plaats: Saxion Hogeschool IJsselland in Deventer. Informatie: mw. Schenkeveld, tel. 0570 66 30 39.

Welzijn versterkt Veiligheid
29 november
Amersfoort

Politie, welzijnswerk en andere maatschappelijke organisaties slaan steeds vaker de handen ineen om de veiligheid in wijken en buurten te verbeteren. Om deze samenwerking een extra impuls te geven, organiseert de Stichting Maatschappij Veiligheid en Politie (SMVP) samen met het Landelijk Expertisecentrum Buurtbemiddeling en Verdriel een congres 'Welzijn versterkt Veiligheid'. Plaats: De Eenhoorn in Amersfoort. Kosten: € 175,- (excl. BTW). Informatie: Secretariaat Stichting SMVP Producties, tel. 078 61 44 362.

Abrio
3 december
Arnhem

Eind 1997 werd het Abrio-programma in het leven geroepen om onder andere de deskundigheid van de functionarissen bij de politie en het OM op te voeren en gelijke tred met de ontwikkelingen te laten houden. Op dit lustrum-congres 'meer en beter' wordt stilgestaan bij de bereikte resultaten. Plaats: Papendal in Arnhem. Informatie: Programmabureau Abrio, tel. 0348 488 455.

Veiligheid & Criminaliteitsbeheersing
11 december
Leiden

Elsevier Congressen organiseert de studiemiddag 'Nationaal debat over veilig-

heid en criminaliteitsbeheersing'. Aan de orde komen de speerpunten van het nieuwe kabinet. Plaats: Holiday Inn Hotel in Leiden. Kosten: € 495,- (excl. BTW). Informatie: Elsevier Congressen, tel. 070 441 57 95.

Criminaliteit & Veiligheid
16 december
Scheveningen

Het Platform Criminaliteit en Openbare veiligheid 2002 behandelt het laatste nieuws en discussie over: inrichting landelijke recherche; capaciteitsuitbreiding bij politie en justitie; uitbreiding opsporingsbevoegdheden en -technieken; hardere aanpak draaieur-criminelen; wijzigingen in het strafbeleid/rechtspraak. Plaats: Steigenberger Kurhaus Hotel in Scheveningen. Kosten: € 699,-. Informatie: Studieceterum voor Bedrijf en Overheid, tel. 040 29 74 980.

Cameratoezicht
9 januari
Scheveningen

Tijdens het middagcongres 'Nieuwe regels voor cameratoezicht' komen onder meer aan de orde: het nieuwe wettelijk kader voor cameratoezicht; gemeentelijk toezicht op cameragebruik; het beoordelen van aanvragen en randvoorwaarden voor goed gebruik. Plaats: Steigenberger Kurhaus Hotel in Scheveningen. Kosten: € 495,- (excl. BTW). Informatie: Elsevier Congressen, tel. 070 441 57 95. ■

Heel goed. Jou kunnen we gebruiken bij de Eenheid Middencriminaliteit (EMC). Een pittige afdeling binnen de Regionale Recherche Dienst van het korps Rotterdam-Rijnmond. De EMC is opgericht om de lacune op te heffen die is ontstaan tussen de bestrijding van de districtelijke lokaal ernstige criminaliteit en de bestrijding van de georganiseerde criminaliteit. Criminaliteit houdt namelijk niet op bij de districtsgrenzen. We voeren probleemgerichte, hoofdzakelijk projectmatige, opsporingsonderzoeken uit. Met name op het gebied van geweldscriminaliteit, mensenhandel en woninginbraken. Belangrijk kenmerk van onze onderzoeken is dat je intensief samenwerkt met (belanghebbende) districten. Je voert onderzoeken uit op diverse locaties in de regio Rotterdam-Rijnmond. In afwachting van de landelijke besluiten kun je ook belast worden met het leiden van een Bovenregionaal Recherche Team.

PROJECTLEIDER M/V
36/38 UUR PER WEEK

Takenpakket

Je bent verantwoordelijk voor criminaliteitsonderzoeken en je stuurt rechercheurs en specialisten aan, die deelnemen in deze onderzoeken. Je stelt projectplannen op, geeft leiding aan diverse onderzoeken en bewaakt de voortgang ervan. Daarnaast geef je adviezen en voorlichting. Te allen tijde bewaak je de kwaliteit van geleverde producten. Verder draag je bij aan beleidsontwikkeling en beleidsvorming en participeer je in interregionale overlegvormen en samenwerkingsverbanden. Ook zit je in het managementteam van de Eenheid Middencriminaliteit.

Functie-eisen

Je bent een creatieve geest met een NPA- of LLO-diploma op zak, die altijd in is voor vernieuwing. Je hebt ervaring in leidinggevende functies, met name op het gebied van projectmatige, probleemgerichte rechercheonderzoeken. Natuurlijk heb je functiegerichte applicaties gevolgd en kun je optreden als hulpofficier van justitie. Ook gaan we ervan uit dat je flexibel bent, communicatief sterk en dat je je talen goed spreekt.

Bijzonderheden

Een veiligheidsonderzoek en een psychologisch onderzoek kunnen deel uitmaken van de sollicitatieprocedure.

Je salaris

Je verdient in deze functie maximaal EUR 3.353,00 bruto per maand (SK 9) op basis van een 38-urige werkweek.

Informatie

Meer weten over de inhoud van de functie? Neem dan contact op met het Hoofd van de Eenheid Middencriminaliteit, Aat Scheepbouwer, telefoon 010-2748322.

Sollicitatie

Geïnteresseerd? Stuur dan een schriftelijke sollicitatie met curriculum vitae v o r 2 december 2002 naar de Politie Rotterdam-Rijnmond, t.a.v. mevrouw M. Brandwijk, Senior Personeelsadviseur Regionale Recherche Dienst, Postbus 70023, 3000 LD Rotterdam. Voor vragen over de sollicitatieprocedure kun je haar bellen op nummer 010-2747915.

WAAR JIJ VOOR STAAT, IS NODIG OP STRAAT

Aquisitie naar aanleiding van deze advertentie wordt niet op prijs gesteld.

Alblasserwaard/Vijfheerenland Dordrecht/Zwijndrechtse Waard en de Hoeksche Waard, Alblasser

In het politiekorps Zuid-Holland-Zuid, bij de Dienst Recherche Ondersteuning (DRO) is een vacature voor:

Meewerkend Voorman Criminele Informatie Inwinning (36 uur per week)

Het korps Zuid-Holland-Zuid verzorgt het politiewerk in 21 gemeenten in het zuidelijk deel van de provincie Zuid-Holland-Zuid.

De regio kenmerkt zich door een mix van stedelijk en landelijk werkgebied. Verdeeld over drie geografische districten en drie centraal georganiseerde diensten werken circa 1200 mensen samen om een hoge mate van veiligheid en veiligheidsbeleving bij onze burgers te creëren.

In ons korps hebben we een uitstekend sociaal beleid, zoals goede loopbaanperspectieven, alle ruimte voor het werken in deeltijd, goede kinderopvangfaciliteiten, een spaarloonregeling, een pensioenregeling van het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds, betaald ouderschapsverlof, studiemogelijkheden, bedrijfsfitness, een bedrijfshulpteam, etc.

Kortom een korps met een uitermate aantrekkelijk werk-, woon en leefklimaat.

De dienst

Ons korps staat de komende jaren voor een aantal boeiende uitdagingen op het gebied van organisatieontwikkeling, procesmanagement en beleidsontwikkeling.

Bij de Dienst Recherche Ondersteuning (DRO) is de implementatie van het proces versterking opsporing in volle gang.

De afdeling

Binnen de Regionale Criminele Inlichtingen Eenheid (RCIE) werken recherche specialisten in een hecht team samen. Collegialiteit, inlevingsvermogen, organisatie van het (eigen) werk zijn op deze afdeling even belangrijk als analytisch vermogen, resultaatgerichtheid en uitstekende mondelinge communicatieve vaardigheden.

Het betreft een operationeel leidinggevende en beleidsondersteunende functie op het gebied van Criminele Informatie Inwinning. De functie valt rechtstreeks onder de Chef Regionale Criminele Inlichtingen Eenheid (RCIE).

Uw (gedelegeerde) taken zijn o.a. planning, coördinatie en voortgangsbewaking van diensten en (ondersteunende) werkzaamheden alsmede het introduceren, motiveren, stimuleren en begeleiden van medewerkers. U geeft operationele leiding aan een aantal runners. U verzorgt de voorbereiding en uitvoering van projecten, verdeelt de werkzaamheden over medewerkers, fungeert als vraagbaak, houdt functioneringsgesprekken en treedt op als informant bij beoordelingen.

Daarnaast heeft u het administratief beheer over informatie, de analyse, rubricering, completering en dossiervorming. U draagt zorg voor de informatieverstrekking aan in- en externe collega's, de toepassing van privacyvoorschriften, het RCIE reglement, de bronbeveiliging, etc. alsmede het op basis van abstracte informatie adviseren over tactische opsporingsacties. U neemt deel aan diverse overlegsituaties en grootschalige recherche onderzoeken. Kenmerkend voor deze functie is de combinatie van onvoorspelbare onregelmatigheid, naamsbekendheid in het criminele circuit en mentale druk door zwijgplicht over geheime informatie.

Uw profiel:

- U heeft ruime ervaring als rechercheur, bij voorkeur bent u bekend met het werkveld van de RCIE.
- U heeft enige jaren ervaring als leidinggevende en kunt daardoor diverse stijlen van leidinggeven bewust toepassen.
- U stimuleert medewerkers in het ontdekken van nieuwe inzichten en het nemen van verantwoordelijkheid. U biedt hulp en ondersteunt waar nodig.
- U toont een juiste beroepshouding en stelt duidelijke prioriteiten.
- U bent op de hoogte van politie- en korpsbeleid, ziet relevante (maatschappelijke) ontwikkelingen en weet deze te vertalen naar concrete activiteiten voor het eigen aandachts- en taakgebied.
- U maakt heldere afspraken, houdt zich daaraan en legt daarover verantwoording af. U spreekt ook anderen effectief aan op gedrag en resultaten.
- U werkt onder -de deze functie kenmerkende- stressvolle omstandigheden, doortastend, tactvol, klant- en resultaatgericht.
- U heeft de NPA/LLO gevolgd of bent bereid deze opleiding en/of andere functiegerichte applicaties te volgen.

Nadere informatie

Uw standplaats is Dordrecht. Het betreft een functie die gewaardeerd is in schaal 9E BBP, maximaal € 3177,- bruto per maand. Gesprekken met de selectiecommissie, de korpsleiding en een veiligheidsonderzoek maken deel uit van de selectieprocedure. Ook een assessment kan deel uitmaken van de procedure. Deze functie kan -conform ons mobiliteitsbeleid- voor maximaal 6 jaar worden vervuld. Nadere informatie over deze functie kunt u krijgen bij de heer A. Assenberg, chef RCIE, telefoon 078-6303661 of mevrouw R.A. Bijl, personeelsmanagementadviseur, telefoon 078-6303604.

Uw schriftelijke sollicitatie met curriculum vitae, kunt u tot uiterlijk 3 december 2002 richten aan:

Politie Zuid-Holland-Zuid
Bureau Perspectief
Postbus 1070
3300 BB DORDRECHT
o.v.v. vacature MV CIE

Acquisitie naar aanleiding van deze advertentie wordt niet op prijs gesteld.

Werken bij een politiekorps met waarde(n)!

Het LSOP is het Onderwijs- en Kenniscentrum van en voor de Nederlandse politie. Een Centrum dat een negental Instituten omvat; elk van die Instituten functioneert binnen een 'vak'domein van de politie-organisatie. Met de kennis die beschikbaar is, bedienen de Instituten de Nederlandse politie door onderwijs, training en advisering.

Daarmee worden waarden en waarde toegevoegd om die politie toe te rusten op haar essentiële taak van handhaving openbare orde en veiligheid, dienstverlening en opsporing. Het LSOP doet dit via een stevige verankering in de politie-organisatie en met de vele samenwerkingsrelaties met andere onderwijsinstellingen.

Dat het LSOP een substantiële bijdrage levert, blijkt uit het feit dat per jaar ruim 30.000 (toekomstige) politiemensen onderwijs volgen bij het LSOP. Van basis- tot specifieke opleiding. Van surveillant tot rechercheur, van lid van de Mobiele Eenheid tot verkeersspecialist.

Als aparte, onafhankelijke organisatie binnen het LSOP is het Centraal Examenbureau Politie (CEP) verantwoordelijk voor de onafhankelijke examinering van de politieopleidingen. Het CEP heeft twee hoofddoelstellingen:

- produceren en afnemen van kwalitatief hoogwaardige proeven van bekwaamheid
- verlenen van service aan kandidaten, docenten en instellingen met betrekking tot de wijze van examenafname en de resultaten van kandidaten.

Het CEP bestaat uit de afdelingen Bedrijfsvoering, Ontwikkeling en Competentiemeting.

De afdeling Competentiemeting is op zoek naar

Freelance examinatoren motor voor de Basis Motorsurveillanten en Verkeerssurveillanten

De functie

De examinerator neemt zelfstandig proeven van bekwaamheid, in de vorm van een arbeidsproef, af. Hij is vakmatig methodisch, bestuurlijk organisatorisch en sociaal communicatief deskundig op het niveau waarop de meting wordt uitgevoerd. Hij maakt daarbij gebruik van het door de afdeling Ontwikkeling ter beschikking gestelde beoordelingsinstrument. De examinerator neemt de arbeidsproef in de werkomgeving van de kandidaat af, terwijl hij deze zelf op de motor volgt en beoordeelt.

Uw profiel

De examinerator toont zich bij voortdurende bereid zijn rol als examinerator te spiegelen om de te beoordelen informatie professioneel te objectiveren. Hij is integer en profileert zich als professional. De examinerator houdt zijn beroepskennis en vaardigheden op peil. Hij volgt actief ontwikkelingen in de samenleving die impact hebben op een professioneel opererende politieorganisatie.

Eisen

U hebt aantoonbare affiniteit met het onderwijs en het politieonderwijs in het bijzonder. U beschikt over een recente, ruime executieve ervaring als politiemotorrijder van minimaal 5 jaar; als executief politieambtenaar bent u een actief en enthousiast motorrijder. Uw rijvaardigheid motor ligt op het niveau van verkeerssurveillanten plus. U beschikt over het kwalificatiedocument voor een afgenomen proef op het niveau van de verkeerssurveillanten motor of vergelijkbaar (bijvoorbeeld de VRO-motor). U bent in staat, terwijl uzelf als motorrijder aan het verkeer deelneemt, de examenkandidaat te beoordelen op o.a. de onderdelen algemene motorvaardigheden, algemeen en specifiek politieke rijvaardigheid en verkeersinzicht en anticiperen. U bent bereid om de voor deze functie noodzakelijke instructiedagen te volgen.

Een instaptest op het niveau verkeerssurveillanten plus maakt deel uit van de selectieprocedure.

U hebt een goede mondelinge en schriftelijke uitdrucksvaardigheid. Tevens beschikt u over goede contactuele eigenschappen en bent u initiatiefrijk en creatief. U functioneert op hbo werk-denkniveau. Tenslotte bent u op oproepbasis beschikbaar.

Ons aanbod

U ontvangt een uurvergoeding van € 46,- en een reiskostenvergoeding van € 0,28 per kilometer.

Interesse?

Voor meer informatie over de functies kunt u contact opnemen met de heer J.K. van Winzum, hoofd Competentiemeting, tel. 055 - 539 22 00.

Uw schriftelijke sollicitatie kunt u binnen 14 dagen richten aan de directeur CEP, de heer M.H.G. van Immerseel, Postbus 186, 7300 AD Apeldoorn.

Indien u meer informatie wenst over het LSOP en het CEP kunt u onze internetpagina www.lsof.nl raadplegen.

- LSOP
Arnhemseweg 348
7334 AC Apeldoorn
Postbus 834
7301 BB Apeldoorn

Politie Onderwijs- en Kenniscentrum

Het LSOP is het Onderwijs- en Kenniscentrum van en voor de Nederlandse politie. Een Centrum dat een negental Instituten omvat; elk van die Instituten functioneert binnen een 'vak'domein van de politie-organisatie. Met de kennis die beschikbaar is, bedienen de Instituten de Nederlandse politie door onderwijs, training en advisering.

Daarmee worden waarden en waarde toegevoegd om die politie toe te rusten op haar essentiële taak van handhaving openbare orde en veiligheid, dienstverlening en opsporing. Het LSOP doet dit via een stevige verankering in de politie-organisatie en met de vele samenwerkingsrelaties met andere onderwijsinstellingen.

Dat het LSOP een substantiële bijdrage levert, blijkt uit het feit dat per jaar ruim 30.000 (toekomstige) politiemensen onderwijs volgen bij het LSOP. Van basis- tot specifieke opleiding. Van surveillant tot rechercheur, van lid van de Mobiele Eenheid tot verkeersspecialist.

Instituut voor Criminaliteitsbeheersing en Recherchekunde

Het Instituut voor Criminaliteitsbeheersing en Recherchekunde (ICR) te Zutphen telt zeven verschillende vakgroepen, georiënteerd op herkenbare disciplines van het researchewerk. De vakgroepen Algemene Recherche, Bijzondere Opsporingsmethoden, Financiële Recherche, Informatie Recherche, Jeugd en Zeden, Recherchemanagement en Technische Recherche houden zich naast de onderwijsuitvoering onder meer bezig met toegepast onderzoek en ontwikkeling binnen die vakgebieden. Het Instituut voor Criminaliteitsbeheersing en Recherchekunde heeft internationale contacten op het gebied van onderwijsuitvoering, -ontwikkeling, -samenwerking en -uitwisseling. Het post-initiële politie-onderwijs is bezig met een vernieuwingsslag, dat vanaf 2003 wordt aangeboden in de vorm van leergangen in een samenhangend stelsel van competentiegericht duaal onderwijs. *Informatiegestuurde opsporing, informatiehuishouding en criminaliteitsanalyse zijn binnen de recherche en opsporing belangrijke onderwerpen voor de komende jaren.*

Voor het vertalen van deze ontwikkelingen naar recherche-onderwijs is het Instituut voor Criminaliteitsbeheersing en Recherchekunde op zoek naar kandidaten voor de vacature van

Vakgroepmedewerker Informatie Recherche m/v (1 fte) Criminaliteitsanalyse

De functie

U komt te werken bij de vakgroep Informatie Recherche. Samen met collega's binnen de vakgroep, bent u zowel vakinhoudelijk als organisatorisch aanspreekpunt voor het vakgebied criminaliteitsanalyse. U verzorgt als docent onderwijs op het vakgebied, u houdt samen met de politiepraktijk nieuwe ontwikkelingen bij en u vertaalt deze naar recherche-onderwijs. Een andere taak is het mede inhoudelijk en organisatorisch beheren van het onderwijs. U wordt tevens belast met het begeleiden van gastdocenten en met praktijkadviesing.

Uw profiel

U hebt ruime ervaring met criminaliteitsanalyse. U beschikt over recente kennis van politie-specifieke gegevensbronnen, de bevraging van Open Bronnen (onder andere van het internet), de verschillende privacyregelingen op dit terrein en de verwerking van ingewonnen en veredelde informatie. U bent geïnteresseerd in mensen en wilt uw kennis graag overdragen. U hebt ervaring met het verzorgen van onderwijs of presentaties of het trainen en coachen van grotere groepen mensen. U kunt in teamverband, maar ook zelfstandig werken. U kunt relaties en netwerken opbouwen en instandhouden. U hebt een flexibele instelling, een drang tot vernieuwen en u kunt onder druk goed functioneren.

Eisen

Wij verwachten van u een hbo werk- en denkniveau met recherche-ervaring. U hebt actuele kennis en vaardigheden op het gebied van criminaliteitsanalyse. U beheerst naast het Engels bij voorkeur ten minste nog één andere buitenlandse taal. Ervaring in het ontwikkelen van lessen en het samenstellen van naslagwerken is een pre. Een assessment kan deel uitmaken van de selectieprocedure.

Ons aanbod

De functie is een aanstelling in vast dienstverband, maar detachering is bespreekbaar. De functie is gewaardeerd in schaal 10 BBP, bij een volledige werkweek van 38 uur is dat maximaal € 3.617,- bruto per maand. Afhankelijk van uw ervaring en expertise kan een aanloopschaal 9 (maximaal € 3.320,- bruto per maand) worden gehanteerd.

U gaat een opleiding volgen ter verkrijging van de Pedagogische Didactische Aantekening. In het kader van het Persoonlijk Ontwikkelings Plan bestaat de mogelijkheid tot het volgen van (een) voor de functie relevante opleiding(en).

Interesse?

Voor meer informatie over de functie kunt u bellen met de heer R.J. Schrok, hoofd vakgroep Informatie Recherche, telefoon 0575 - 58 63 51.

Uw schriftelijke sollicitatie kunt u binnen 14 dagen richten aan de directeur van het Instituut voor Criminaliteitsbeheersing en Recherchekunde, de heer drs. G.J. Veldhuis, Postbus 9016, 7200 GT Zutphen.

Acquisitie n.a.v. deze advertentie wordt niet op prijs gesteld.

• LSOP
Arnhemseweg 348
7334 AC Apeldoorn
Postbus 834
7301 BB Apeldoorn

Politie Onderwijs- en Kenniscentrum

• Noord- en Oost-Gelderland

Binnen de dienst Personeel en Organisatie is bij de afdeling Integrale Beroepsvaardigheidstraining zijn enkele functies vacant van:

DOCENT INTEGRALE BEROEPSVAARDIGHEIDSTRAINING V/M

Bijz: 36/38 uur per week

FUNCTIEPROFIEL:

Wij zijn op zoek naar enthousiaste, gemotiveerde en vakkundige collegae, die zich sterk aangetrokken voelen tot de werkzaamheden die liggen op het vlak van integrale beroepsvaardigheidstraining. Deze trainingen kent een aantal vaste basisvaardigheden. Wij verwachten van de kandidaat dat hij/zij oog heeft voor vaste patronen, een innovatieve inbreng heeft en een "teamspeler" is.

LOKATIE:

Binnen het Stafbureau Personeel en Organisatie is een afdeling Integrale Beroepsvaardigheidstraining ondergebracht. Binnen het kader van ontwikkeling en opleiden neemt de IBT een belangrijke plaats in. In onze regio wordt gewerkt op basis van het uitgangspunt "Gebieds Gebonden Politie Zorg."

Wij verwachten dan ook dat de IBT docenten hun werkzaamheden uitvoeren vanuit deze GGPZ-filosofie.

Momenteel zijn er 7 docenten werkzaam binnen het IBT-team. Zij houden zich voornamelijk bezig met de voortgezette IBT opleiding voor alle bewapende medewerkers en wel in het kader van gevaar- veiligheidbeheersing.

Deze werkzaamheden worden uitgevoerd op het IBT centrum te Kootwijk.

FUNCTIE-INHOUD:

- * In nauwe samenwerking met collegae samenstellen, organiseren en uitvoeren van de integrale beroepsvaardigheidstrainingen (IBT), w.o. sociale vaardigheden, gevaarsbeheersing, fysiek mentale vorming, fysieke vaardigheden, vuurwapeninstructie en procedures
- * Overdragen van bepalingen met betrekking tot omgaan met bevoegdheden en geweld
- * Overdragen van adequate attitude- en houdingsaspecten
- * Uitvoeren van trainingen gericht op een professionele beroepshouding
- * Voorbereiden van lessen, afstemmen programma met colle gae/gastdocenten
- * Evalueren van verloop, resultaat en leereffect van het onderwijs
- * Afnemen van (vaardigheids) toetsen, beoordelen bekwaamheid en attitude van de cursist

ONDERHOUD EN ONTWIKKELING

- * Participeren bij de ontwikkeling en uitvoering van speciale geïntegreerde programma's
- * Signaleren van en adviseren over nieuwe ontwikkelingen en deze om kunnen zetten in lesstof
- * Participeren in projecten/werkgroepen

OVERIGE WERKZAAMHEDEN

- * Nabespreken/begeleiden in het kader van nazorg bij calamiteiten
- * Interne en externe advisering in het specifieke vakgebied
- * verrichten van administratieve werkzaamheden

FUNCTIE-EISEN

- * M.B.O. ervaring/H.B.O.
- * ruime kennis en inzicht in de dagelijkse politiepraktijk
- * C.I.O.S. dan wel gelijkwaardige opleiding met specialisatie in de zelfverdediging
- * Pedagogisch didactische aantekening / ervaring
- * Functiegerichte applicaties, o.a. vuurwapendocentenopleiding

BIJZONDERHEDEN

Afhankelijk van opleiding en ervaring is het mogelijk dat aanstelling geschiedt in schaal 8 (E/AT). Bij gebleken geschiktheid vindt bevordering plaats naar schaal 9. Het voor de regio geldend horizontaal loopbaanbeleid is van toepassing. Wij nodigen, in relatie tot de samenstelling van het team, nadrukkelijk vrouwen uit mee te solliciteren.

Een assessment, een medisch onderzoek en een antecedenten-onderzoek kunnen deel uitmaken van de selectieprocedure.

In deze sollicitatieprocedure is naast het selectiegesprek tevens opgenomen dat de kandidaat een proefles op het gebied van aanhoudings- en zelfverdedigingsvaardigheden dient te verzorgen en een daarop betrekking hebbend lesplan aanbiedt.

Met betrekking tot de standplaats vragen wij een flexibele opstelling. De standplaats kan wijzigen.

Inlichtingen:

Nadere informatie over deze functie is te verkrijgen bij: de chef I.B.T., L. van Kampen, of bij de P.M.A. regionale diensten, dhr. B.F. Klein Swormink, tel. 055 - 5486000.

Sollicitatie:

Belangstellenden worden verzocht binnen 14 dagen hun sollicitatie, inclusief curriculum vitae, te richten aan:

Hoofd Stafbureau Personeel en Organisatie
t.a.v. de P.M.A. dhr. B.F. Klein Swormink
Postbus 618
7300 AP APELDOORN.

Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Gemeente Rotterdam

Rotterdam is het industriële hart van Nederland en heeft de grootste haven ter wereld. Het is een sociaal en cultureel centrum met een bloeiende economie. Rotterdam kent zoals elke grote stad ook armoede en werkloosheid. Sociale Zaken en Werkgelegenheid Rotterdam (SoZaWe) ontwikkelt en voert het sociale beleid van de gemeente Rotterdam uit. SoZaWe helpt mensen in Rotterdam op weg naar de arbeidsmarkt en een plek in de maatschappij. Het verstrekken van uitkeringen en het verlenen van zorg zijn belangrijke taken. Zo'n 1600 medewerkers werken op verschillende afdelingen en districten hard om deze doelen te realiseren. De kwaliteit van de zorg staat altijd centraal. De dienstverlening is sociaal en zakelijk. Om de in totaal 40.000 cliënten kansen en perspectieven te bieden in een veranderende maatschappij, ontwikkelt ook SoZaWe zelf voortdurend mee.

De Afdeling Bijzondere Onderzoeken (ABO) is een centraal uitvoerende afdeling van SoZaWe. ABO is belast met intensieve controle en opsporing van onrechtmatig gebruik en misbruik van uitkeringen. De afdeling bestaat uit drie geïntegreerde teams. Wij zijn op zoek naar een teamchef en sociaal rechercheurs.

Teamchef

Voor één van de teams (ca. 15 personen) zoeken wij een sociaal en taakgericht leider die een bijdrage levert in de ontwikkeling van het handhavings- en preventiebeleid. Het afdelingshoofd vormt samen met de teamchefs het managementteam van de afdeling.

Je hebt een HBO werk- en denkniveau blijkend uit een afgeronde, voor het vakgebied, relevante opleiding. Tevens heb je aantoonbare leidinggevende ervaring. Het maximum salaris bedraagt voor deze functie € 3.973,- bruto per maand.

Sociaal Rechercheur

Als sociaal rechercheur ben je bezig met het opsporen en terugdringen van misbruik en oneigenlijk gebruik van uitkeringen door het uitvoeren van gerichte onderzoeken. Tevens heb je een adviesfunctie voor het voorkomen van fraude.

Je hebt een HBO werk- en denkniveau blijkend uit een afgeronde, voor het vakgebied relevante opleiding (bijvoorbeeld politiediploma "B", HBO SJD, HEAO-EJ). Ook heb je kennis van zowel strafrechtelijke als bestuurlijke procedures en van de sociale zekerheidswet en -regelgeving. Het maximum salaris bedraagt voor deze functie € 3.102,- bruto per maand.

Wil je meer weten over deze functies, bezoek dan onze website: www.sozawe.rotterdam.nl. Hierop is uitgebreide informatie te vinden. Je kunt ook contact opnemen met Henk Schuurman (010 - 21 75 160) of Piet Koster (010 - 21 75 120). Wil je solliciteren, dan ontvangen wij je sollicitatie, gericht aan Sociale Zaken en Werkgelegenheid, Mobiliteitscentrum, afdeling P&O, t.a.v. Chris Dobber, Postbus 1024, 3000 BA Rotterdam, graag binnen 14 dagen na plaatsing in dit blad. Solliciteren per e-mail kan ook: infomc@sozawe.rotterdam.nl.

Acquisitie naar aanleiding van deze advertentie wordt niet op prijs gesteld.

ALGEMEEN POLITIEBLAD VAN
HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN
Schedeldoekshaven 100
2511 EX 's-Gravenhage
tel: 070 370 6507 en 070 370 7135
Fax: 070 370 7913
E-mail: bcnp@best-dep.minjust.nl
Postadres: Postbus 20301
2500 EH 's-Gravenhage

REDACTIE
Joop van Schie (hoofdredacteur),
Fred Kruyer, Pieter Vermaas,
Harro Meijnen (fotografie),
Lisette Lagas (secretariaat).

MEDEWERKERS
Jurisprudentie: mr. H.H.J. Knol.
Vaktechnische vragen: mr. E.T. Wesselius.

REDACTIERAAD
Mw. M.A. Berndsen, Drs. J.M.J. Beelen,
H. van Duijn, Drs. A. van der Kuijl, J.A. Leppink,
R. Meijer, J.Th.P. Nagel, J.J. van Noortwijk,
en drs. J. Vogel.

Het Algemeen Politieblad is een voorlichtend
vaktijdschrift. Het is een tweewekelijkse
uitgave van de ministeries van Justitie en van
Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties met
ondersteuning van de Stichting Politie Uitgeverij.

Het APB plaatst personeelsadvertenties.
Inlichtingen over tarieven e.d.:
redactiesecretariaat APB

Adreswijzingen
Adreswijzingen dienen (schriftelijk) te worden
gemeld aan Abonnementenland, t.a.v. abonne-
mentenadministratie APB, Postbus 20,
1910 AA Uitgeest. Telefoon: 0251 31 39 39.
Faxnummer: 0251 31 04 05.
E-mail: abo@service@aboland.nl
Website: www.aboland.nl

Ook wijzigingen in het aantal aan de bureaus toe
te zenden bladen dienen schriftelijk aan Abonne-
mentenland in Uitgeest te worden gemeld.

Toezending op het huisadres is mogelijk voor
€ 21,55 per jaar. Dit moet schriftelijk worden
aangevraagd bij het redactiesecretariaat van
het APB in Den Haag.

Het overnemen van artikelen is alleen
geoorloofd na toestemming

Inzenden kopij: Alleen bij uitzondering (na
overleg met de redactie) meer dan 2100 woorden.
Aanleveren als Word- of Wordperfect-
document. Stuur kopij op diskette naar boven-
genoemd postadres, of mail naar:
bcnp@best-dep.minjust.nl

VORMGEVING
Hofstad Druktechniek, Zoetermeer

DRUK
Brouwer Rotatie Delft
ISSN 0002-5283

Het Algemeen Politieblad wordt gedrukt
op chloorvrij papier.

FOTO'S VOORPAGINA
Harro Meijnen/APB

Bron: KNMI

A = datum in 2002
B = bij Benschop (U.) (52° N.B., 5° O.L.);
C = bij Vlieland (Fr.) (53° 15' N.B., 4° 45' O.L.);
D = bij Nieuwe Schans (Gr.) (53° 15' N.B., 7° 15' O.L.);
E = bij Sluis (Z.) (51° 15' N.B., 3° 15' O.L.);
F = bij Vaals (L.) (50° 45' N.B., 6° 0' O.L.).

zonsonopkomst en zonsondergang

	A	B	C	D	E	F				
17/11	8.03	16.47	8.09	16.42	7.59	16.32	8.06	16.57	7.54	16.47
18/11	8.04	16.45	8.11	16.41	8.01	16.31	8.08	16.56	7.56	16.46
19/11	8.06	16.44	8.13	16.39	8.03	16.29	8.10	16.55	7.58	16.44
20/11	8.08	16.43	8.14	16.38	8.04	16.28	8.11	16.53	7.59	16.43
21/11	8.09	16.41	8.16	16.37	8.06	16.27	8.13	16.52	8.01	16.42
22/11	8.11	16.40	8.18	16.35	8.08	16.25	8.14	16.51	8.02	16.41
23/11	8.13	16.39	8.19	16.34	8.09	16.24	8.16	16.50	8.04	16.40
24/11	8.14	16.38	8.19	16.34	8.09	16.24	8.17	16.49	8.05	16.39
25/11	8.16	16.37	8.21	16.33	8.11	16.23	8.19	16.48	8.07	16.38
26/11	8.18	16.36	8.23	16.32	8.14	16.22	8.20	16.48	8.08	16.38
27/11	8.19	16.36	8.24	16.32	8.14	16.22	8.22	16.47	8.10	16.37
28/11	8.21	16.35	8.28	16.30	8.18	16.20	8.24	16.46	8.12	16.36
29/11	8.22	16.34	8.29	16.29	8.19	16.19	8.25	16.45	8.13	16.35
30/11	8.24	16.33	8.31	16.28	8.21	16.18	8.26	16.44	8.14	16.35
1/12	8.25	16.32	8.32	16.27	8.22	16.17	8.28	16.44	8.15	16.34

WBB

Privacyreglement VICLAS

De korpschef van het Korps landelijke politiediensten heeft op 15 oktober 2002 het geactualiseerde privacyreglement voor het politieregister Violent Crime Linking and Analysis System (VICLAS) vastgesteld. Het reglement is voor eenieder ter inzage bij de voorlichtingsdienst van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en bij de Dienst Nationale Recherche Informatie, Unit Recherche Ondersteuning & Advies Zoetermeer.

STEMPELBAND

Voor het inbinden van het Algemeen Politieblad jaargang 2001 kunnen stempelbanden worden besteld.

Na overmaking van € 5,- op gironummer 21 50 24 ten name van de Stichting Politie Uitgeverij, Schedeldoekshaven 100, 2511 EX 's-Gravenhage, wordt de band toegestuurd.

De band wordt verstuurd naar het adres dat op de overschrijvingskaart staat vermeld. Wilt u daar rekening mee houden?

Wie meer dan één band wil ontvangen, dient het gewenste veelvoud van € 5,- over te maken. •

ALGEMEEN POLITIEBLAD 2001

Klunder

De winnaars ontvangen de prijs van minister van Justitie Donner.

'Helden rond de velden' scoort

Het sociaal-preventieve supportersproject 'Helden rond de velden' won onlangs de Hein Roethofprijs 2002, een prijs voor criminaliteitspreventie. Het winnende project draait rond de wedstrijden van Cambuur Leeuwarden. Grootste held in het mannenbolwerk dat voetbal heet, is Angeline Leenburg, die zelf op hoog niveau heeft gevoetbald. De fancoach legt contact met supporters, spreekt hen aan op hun gedrag en houdt in de gaten of nieuwe supportersgroepen zich aansluiten bij de risicosupporters. Zij gaat ook scholen langs om met leerlingen over grensoverschrijdend gedrag te praten. De fancoach is intermediair tussen (potentiële) relschoppers, voetbalclub, politiedistrict Midden-Friesland, bureau Halt en de gemeente Leeuwarden, die alle meedoen in het project.

De organisatie van het project is in handen van 'Het Buro', dat aan intensieve trajectbegeleiding

van probleemjongeren doet. Het Buro praat met jongeren bij wie een opgelegd stadionverbod bijna afloopt. Een vervroegde terugkeer in het stadion is mogelijk, zo wordt de zondaars voorgehouden, maar dan wel onder strikte voorwaarden en desgewenst met extra begeleiding in een traject richting werk, scholing of hulpverlening.

De jury van de Hein Roethofprijs 2002 toonde zich eind vorige maand onder de indruk van de manier waarop de 'Helden rond de velden' het supportersgeweld proberen te voorkomen. De winnaars kregen een beeldje en een geldbedrag van 20 duizend euro, te besteden aan criminaliteitspreventie.

De Hein Roethofprijs is ingesteld op initiatief van de redactie van SEC, Tijdschrift over Samenleving en Criminaliteitspreventie. Dit jaar is de prijs voor de zestiende maal uitgereikt. ■

"Maximumsnelheid naar 130"

Het gaspedaal kan dieper worden ingetrapt, vindt de VVD.

De partij wil de maximumsnelheid op snelwegen verhogen van 120 naar 130 kilometer per

uur. En 120 toestaan waar nu 100 de grens is. Om het verkeer niet onveiliger te maken willen de liberalen dat de verhoging alleen op bepaalde weggedeelten en dagdelen geldt. Via elektroni-

sche borden zou de toegestane maximumsnelheid kunnen worden gevarieerd. CDA, PvdA, GroenLinks en de SP zijn tegen. Milieudefensie, de Dierenbescherming en

3VO hebben de VVD vanwege het voorstel 'de gouden pook' toegekend, onder het motto: "Plankgas en het verstand op nul." ■

02/99

De 10 stappen van publiek-private samenwerking

door Henk (Rik) Jansen

Een van de allereerste gevallen van publiek-private samenwerking die ik mij herinner, was de aanpak van een ernstig probleem in de gemeente Deventer in het midden van de jaren tachtig. De binnenstad werd, vooral in het weekend, geteisterd door uitgaansproblemen zoals vandalisme, vernielingen en geweld. Het was niet leuk meer om in de late avonduren door het centrum te wandelen. Een vooruitstrevend raadslid nam toen het initiatief tot de oplossing van het probleem.

Horecavertegenwoordigers, de ondernemersvereniging, de gemeentelijke reinigingsdienst, het bestuur van de bewoners van de binnenstad en ja, ook de politie, werden gedwongen tot een samenwerkingsverband. Samenwerking met de private sector was gloednieuw. Veel problemen waren nog niet doordacht en elke week moest het wiel opnieuw uitgevonden worden. Als vertegenwoordiger van de politie voelde ik me dikwijls niet op mijn gemak, maar ik was bereid om mijn nek uit te steken en om oplossingen te vinden voor bureaucratische restricties. Het duurde uiteindelijk toch nog een half jaar, voordat een bruikbaar plan van aanpak door de gemeenteraad bekrachtigd werd.

Inmiddels leven we in een nieuwe eeuw en is in het kader van het programma Politie en Wetenschap een handreiking voor publiek-private samenwerking ontwikkeld. Na lezing van De 10 stappen van publiek-private samenwerking werd mij duidelijk dat we in een veel kortere tijd een veel hechter draagvlak voor duidelijk omschreven maatregelen hadden kunnen creëren, als we deze handreiking tot onze beschikking hadden gehad. Ik ontdekte veel vragen die gesteld hadden moeten worden, maar waaraan we simpelweg niet gedacht hadden.

De handreiking is geschreven door het bureau DSP-groep (voorheen Van Dijk, Van Soomer en Partners) en TNO-MV, in samenwerking met het Regiobureau Veiligheid van de politie Noord-Holland Noord. Ze is nadrukkelijk bedoeld voor de politie, maar biedt ook andere partners een richtsnoer voor optimale publiek-private samenwerking.

Publiek-private samenwerking wordt in de handreiking gedefinieerd als: “Een min of meer geformaliseerde structuur van samenwerking tussen publieke en private partners, die streven naar een zeker bepaald doel, gebaseerd op gezamenlijke regelingen.” De kern van de handreiking is het grondig organiseren van een samenwerkingsverband waarin alle betrokkenen hun plaats weten en op basis van de juiste informatie kunnen beslissen over het meewerken aan een publiek-private oplossing. De handreiking definieert en organiseert. De lezer wordt keer op keer met de neus op de feiten gedrukt. Er worden breekpunten aangegeven. Uiterst pragmatisch maakt het de gebruiker duidelijk dat samenwerking geen eenvoudige zaak is. Breed draagvlak is een eerste vereiste, maar dat draagvlak moet blijven bestaan totdat het probleem opgelost is. Hoe houd je het bootje varende? Zitten de juiste partijen aan tafel en hoe houd ik ze betrokken? Zijn de financiën goed geregeld? Zal dat laatste een breekpunt vormen?

De kracht van de handreiking is de manier waarop het tot stand is gebracht. Er is gebruik gemaakt van input van zowel bestuur en politie als van private partijen. Andere sterke punten zijn de praktische aanpak, de gemakkelijke leesbaarheid en het feit dat het werkt als een richtingaanwijzer. Het duwt de gebruiker naar de belangrijke punten die onder ogen gezien moeten worden. Toch slaagt ze er ook in om flexibel te zijn en geeft ze veel ruimte aan het eigen oordeel van de betrokken partijen.

De handreiking bemoeit zich niet met wettelijke achtergronden, al begint de eerste stap met de aanbeveling om uit te gaan van lokale en/of regionale kaders voor publiek-private samenwerking. Zijn

die er nog niet, dan is het zaak deze op te stellen. Zoals de titel al aangeeft, werkt de handreiking met een stappenstructuur: van start (er is een probleem) tot finish (moet de samenwerking voortgezet worden). Voordat de finish bereikt is, moeten er zes hindernissen genomen worden. Dit zijn zes beslissingsmomenten waarop de partners tegen elkaar kunnen zeggen: "Even goede vrienden, maar we gaan niet verder met elkaar." Deze go- of no-go-momenten zijn van grote waarde. Het is duidelijk dat wanneer deze beslissingsmomenten afwezig zouden zijn, het samenwerkingsverband in een vergevorderd stadium uit elkaar zou kunnen vallen.

Per stap moet een aantal vragen beantwoord worden. Aan de antwoorden wordt een zeker gewicht toegekend en de uitkomsten worden zichtbaar gemaakt. Daarmee wordt het belang van bepaalde aspecten extra benadrukt. Omdat het een goed doordachte stap-voor-stap aanpak is, worden alle partijen met de neus op de feiten gedrukt. Bovendien zijn verschillende momenten ingebouwd waarop betrokkenen de gelegenheid hebben om, na raadpleging van de achterban, te beslissen of ze de volgende stap willen zetten.

Het oplossen van veiligheidsproblemen is niet langer een monopolie van de politie, maar vergt de betrokkenheid van verschillende publieke en private partijen. De handreiking De 10 stappen van publiek-private samenwerking is daarbij onontbeerlijk en ik beveel het dan ook aan bij iedereen met publiek-private samenwerking te maken heeft.

Exemplaren van de handreiking zijn te bestellen bij Uitgeverij Kerckebosch te Zeist, telefoon 030 - 692 14 44.

De auteur is freelance veiligheidsadviseur en voormalig hoofdinspecteur van politie.